11. Årg. JANUARI 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

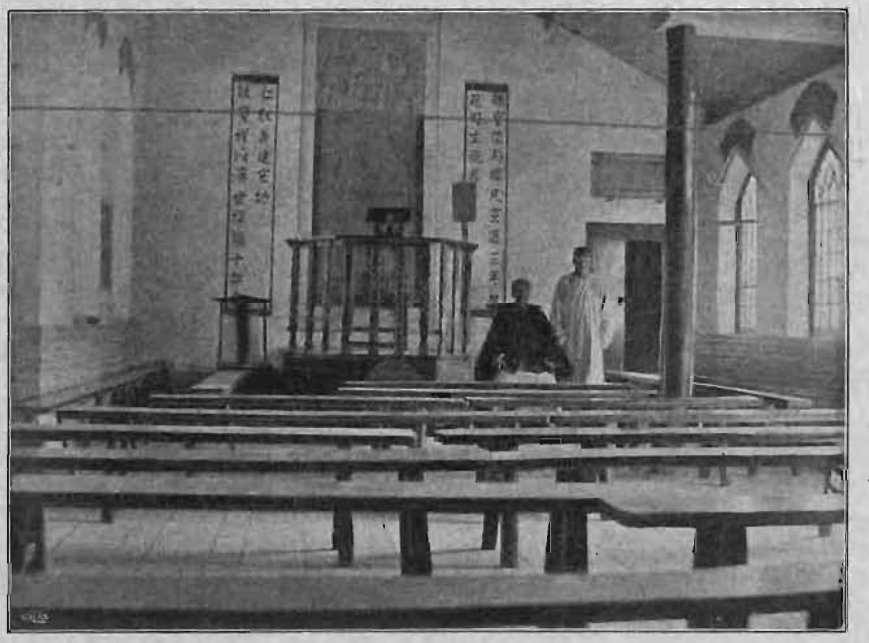

Det inre af kapellet på Haichow station.

(Bakom predikstolen hänger ett aftryck af det Nestorianska monumentet nära Sian i Shensi, som vittnar om att kristendomen predikats i Kina äfven under medeltiden).

Innehåll:

Ett godt mod. — Vägen till välsignelse. — Ett och annat från Kina. — Blomsterberget. — Meddelanden från redaktionen. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Strödda meddelanden. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Missionsfest. — Bokanmälan. — Anmälan.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Ett godt mod.

»*Varen vid godt mod!*» Kära missionsvänner, det är i sanning dyrbart att få börja årets arbete med ett godt mod. Utan ett godt mod blir hela lifvet tungt och verksamheten för Herren tryckande och odräglig. Med ett godt mod åter går allting lätt; till och med det i sig själf svåra blir icke svårt.

Men ett godt mod kunna vi ej taga oss själfva. Det behöfva vi ej heller. Jesus gifver det. Han gaf det åt sina första lärjungar. »I världen hafven I tvång», sade han till dem, »men varen vid ett godt mod, jag har öfvervunnit världen.» Samma ord säger han till oss i dag. Det är hans nyårshälsning till oss. Om vi i tron taga emot denna sköna hälsning, vika alla bekymmer, all ängslan och oro, ja, all modlöshet. Vi blifva frimodiga, starka, glada. »Du ingaf mig frimodighet, och min själ fick kraft.» »De trodde hans ord och sjöngo hans lof.»

Med ett godt mod följa segersånger. »De skola offra lofvets offer och förkunna hans verk med jubel.» Så ock vaksamhet: »I mitt hjärta gömmer jag ditt ord, att jag icke må synda emot dig.»

Ja, låtom oss vara vid godt mod! Jesus, vår trofaste Frälsare, är med oss, han hjälper oss, bär våra bördor dag för dag, tuktar oss genom sin Helige Ande, renar oss uti sitt blod, helgar oss i sin sanning och för sitt rike framåt. Han är vår store öfverstepräst, som står i Guds åsyn för oss och manar godt för oss. »Han har gjort ett evigt förbund med oss, att han ej skall aflåta att göra oss godt.» »Bergen skola väl vika och högarna falla, men min nåd skall icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund skall icke förfalla, säger Herren, din förbarmare.» »Vi äro nu Guds barn, och det är ännu icke uppenbart, hvad vi varda skola.» »Men äro vi barn, så äro vi ock arfvingar, nämligen Guds arfvingar och Kristi medarfvingar.» När »Kristus, vårt lif,» varder uppenbarad, då skola ock vi uppenbaras med honom i härlighet. »Mitt folk skall bo i fridshus, i trygga boningar, i skön roligheit.»

Så vilja vi då på det hjärtligaste tillönska våra vänner och medarbetare i hemlandet och ute på missionsfältet ett godt mod under detta nya år i Jesu kallelse och på hans vägar. Så oerhördt stora uppgifter ligga framför oss, att vi med all kraft behöfva skynda till verket, för att ej tillfällena skola gå oss ur händerna. Jesus väntar, och folkskarorna vänta. Det gäller detta stora: att vinna själar för Jesus. »Framåt, min själ, med kraft!»

»Jag är Herren, din Gud, som håller dig vid din högra hand, och säger till dig: Frukta icke, jag hjälper dig.» Es. 41: 13.

Vägen till välsignelse.

Ett ord för det nya året af P. Modersohn, Mülheim, Ruhr.

»Skaffen undan de främmande gudar, som äro ibland eder, och renen eder och byten om edra kläder.» 1 Mos. 35: 2.

Ett nytt år begynner. Hvem önskar icke, att det måtte blifva ett år af välsignelse? Guds barn önska gärna hvarandra »ett välsignadt nytt år». Men hur skall det nya året blifva ett välsignadt år? Beror detta endast af Gud — eller kunna vi själfva göra något för att året skall blifva ett år af välsignelse?

Det beror förvisso icke endast af Gud. Vi kunna verkligen själfva göra något. Vi kunna uppfylla ett villkor, hvarförutan året aldrig blir ett välsignadt år. Hvad för ett villkor? Ett ord från den gamla tiden säger oss det. Jakob, heter det, sade till sitt husfolk och till alla dem, som voro med honom: »Skaffen undan de främmande gudar, som äro ibland eder, och renen eder och byten om edra kläder.»

Gud hade befallt honom att draga till Betel och där bygga ett altare, såsom han en gång hade lofvat, när han vid flykten för Esau om natten hade legat under bar himmel och haft sin dröm om himlastegen. Men Jakob måste, när han fick denna befallning af Gud, säga sig själf: »*Så* som vi nu hafva det, kunna vi icke träda fram inför Gud. Här är åtskilligt, som icke kan bestå inför Guds heliga ögon. Och så uppmanade han de sina: »Skaffen undan de främmande gudar, som äro ibland eder!»

Hvad? Hade Jakob afgudar i sitt hus? Ja, det hade han. När han lämnade Mesopotamien, hade Rakel tagit med sig sin fader Labans husgudar. Hon hade sett, huru Laban tillbedt dessa gudar, och nu ville hon hafva dem med sig för att tillförsäkra sig deras beskydd på den långa resan. Först visste väl icke Jakob något härom, men nu visste han det.

När man vill framträda inför Gud, måste man låta afgudarne fara. Detta är självklart. Gud kan icke välsigna det hjärta, som håller fast vid några afgudar.

Har kanske du ännu med afgudar att göra? O, skaffa bort ifrån dig dessa främmande gudar, annars kan icke Gud välsigna dig under det nya året!

Det gifves afgudar af mycket olika slag, vid hvilka människor i sina hjärtan hänga fast, ja, med hvilka till och med Guds barn hafva att göra. Frälsningsarmén hade en gång inbjudit till en utställning af afgudar. Mycket folk infann sig i tanke att få se allehanda fetischer och afgudabilder. Men man såg blott ett bord, på hvilket lågo en portmonnä, en ölbutelj, en brännvinsflaska, en tobakspipa, en cigarr, en snusdosa, ett par örhängen, en ring, en fruntimmershatt, en roman, en kaffekopp o. s. v. Och när man frågade, hvar afgudarne funnos, fick man till svar, att hela bordet var fullt af dem!

För många människor äro verkligen sådana ting som de nu uppräknade afgudar. Den ena hänger med sitt hjärta fast vid ett, den andra vid

ett annat. Men så finnes det ock andra afgudar. För många är bildningen en afgud eller konsten eller den så berömda vetenskapen. Ja, mangen har sin hustru, sitt barn, till sin afgud. Men härom säger Jesus med djupt allvar: »Hvilken som älskar fader eller moder, son eller dotter mer än mig, han är mig icke värd.»

Allt, som ställer sig mellan Herren och själen, är en afgud. Allt, som hindrar oss ifran att gifva honom vårt hjärta helt och odeladt, såsom han vill hafva det, är en afgud. — Och åtminstone *en* afgud finnes i de allra flesta hjärtan, »det egna jaget.» Detta är en mycket farlig afgud. Honom tjäna de flesta människor på gröfre eller finare vis. Tjänar också du honom? Är »ditt jag» den medelpunkt, kring hvilken dina egna intressen vända sig?

Kära själ, om du måste säga dig själf, att ditt hjärta icke odeladt tillhör Herren, skaffa då bort ifrån dig de främmande gudarne! Hvad det än vara må, som binder dig, skilj det ifrån dig! Äfven om det är dig tungt att skilja dig från dina afgudar, så gör det i alla fall! Just att det är dig så tungt att släppa det eller det, visar, huru bunden du är. Därför bort därmed!

»Skaffen undan», säger Jakob, »de främmande gudar, som äro ibland eder. *Och renen eder!*»

Genom afgudatjänst befläckar man sig. När man räknar pengar, får man smutsiga fingrar. Och älskar man penningen, får man en orenad själ. På samma sätt är det med all afgudatjänst. Den befläckar och besudlar vår själ. Där är *rening* af nöden. Och det gifves endast *ett* medel, som tager bort alla fläckar. Detta universalmedel är *Jesu Kristi, Guds Sons, blod.* Det renar fran all synd.

Du själf kan icke befria dig från någon besmittelse. Men blodet kan det. Reningskraften är i blodet. Kom därför med din orenhet till Jesu blod, så blir du ren! Blodet gör dig fri från allt, hvari du kan vara bunden. Alla dina onda begär lägga sig, då du står under blodet. Ja, det gifves fullkomlig förlossning genom blodet. Det förlossar dig också från dig själf, från ditt eget jag.

Det finns en källa, fylld med blod, som botar hvarje skada, som stillar hvarje oro. Källan *finns.* Hvarför är du då icke ren? Hvarför är du då icke fri? Hvarför kommer du icke med din stolthet, din fåfänga, din afund, din äresjuka under blodet? Vill du icke ännu släppa de främmande gudarne? Ack, just detta är orsaken, hvarför så många Guds barn lefva ett lif af så föga välsignelse, hvarför de bära så föga frukt. De vilja icke skilja sig från sina afgudar, de vilja icke med det, hvari de äro bundna, komma fram till blodet för att blifva rena. De sjunga väl:

»Jesus, med din kärlek fyll mig,
Blif du själf för hjärtat allt,
Låt ej någon jordisk afgud
Skymma bort din korsgestalt!»

Men när Herren börjar bryta ned afgudarne, då ropa de: »Nej, Herre, sluta!» Se, afgudarne vilja de icke mista!

»Skaffen bort ifrån eder de främmande gudarne, renen eder och *byten om edra kläder!*»

Kläderna äro en bild af vår vandel. Denna måste blifva helt och hållet en annan. Vår rättfärdighet är, som skriften säger, lik »en befläckad klädnad». I en sådan kan man icke bestå inför Gud. Den, som i en sådan klädnad vågar sig fram i Guds närhet, får höra det ordet: »Min vän, huru kom du härin, då du icke har bröllopskläder? Binden hans händer och fötter och kasten honom i mörkret utanför!» — Vi måste »byta om våra kläder.» Vi måste blifva iklädda de hvita glänsande kläderna, som äro de heligas rättfärdighet. Vi måste få rena kläder liksom öfversteprästen Josua, om hvilken det talas i Sak. 3 kapitel.

När Jakob hade talat, såsom han gjorde, till sitt hus, »*då*», heter det, »*gåfvo de* åt Jakob alla de främmande gudar, som voro i deras ägo och sina öronringar.» De voro lydiga. Sedan beredde de sig att möta sin Gud. O, att du gjorde på samma sätt! O, att det äfven om dig hade kunnat sägas, redan innan du gick öfver tröskeln till det nya året: »*Då gaf du* honom de främmande gudar, som voro i din ägo, och dina öronringar!» Ack, att Guds barn gjorde sig af med *alla* främmande gudar, och att de äfven skilde sig frånsina öronringar, d. v. s. bure fram sina smycken och alla onödiga prydnader såsom offer åt Herren, så att de också i sitt yttre skilde sig från världen! O, att Jesus allena blefve de sinas Herre, att han för dem blefve vännen framför andra vänner! Då skulle han kunna välsigna dem. Sedan Jakob talat öppet och klart med de sina, *då* välsignade Gud honom, *då* gaf han honom härliga löften.

Vill du blifva välsignad? Jag tror, att du gärna vill det. Se här är vägen till välsignelse: »*Skaffen undan de främmande gudar, som äro ibland eder, och renen eder och byten om edra kläder!*» — Vill du göra det? Då blir det nya året för dig

Ett välsignadt nytt år.

Ett och annat från Kina.

Af *August Berg.*

Det i september månad föröfvade bombattentatet i Peking har hos kineser och utländingar väckt den största förvåning såväl som förskräckelse.

Som bekant har kinesiska regeringen nyligen uppdragit åt fem högre ämbetsmän att företaga en resa till Europa för att studera riksdagsväsendet, regeringssätten, ämbetsmännens ställning m. m. Detta steg från regeringens sida, närmast föranledt af H. E. Tuan-Fang, var ett ofantligt stort steg framåt i den rätta riktningen. Lyckligtvis misslyckades attentatet, och ehuru några offer kräfdes, bland dem föröfvaren af dådet, undsluppo de, åt hvilka det var riktadt, med några mindre sår och skrämor. Man behöfver icke söka långt efter orsaken till illdådet. H. E. Tuan-Fang har utan tvifvel rätt i sin uppfattning, när han till sympatiserande vänner i Shanghai telegraferar: »Nidingsdådet är ett resultat af det rådande motståndet till upprättande af en statsförfattning och är att på det högsta beklaga.»

Man har så länge vant sig vid att betrakta Kina som saknande all slags nationell samhörighetskänsla, att ett sådant steg som detta förefaller nästan omöjligt för ett folk, så känslolöst och slött. Och likväl saknas icke tecken till stundande förändringar. Nationalkänslan, ehuru ung, är dock kraftig och i tilltagande.

Boycotten emot den amerikanska industrien var ett märkvärdigt bevis på hurusom de olika provinsernas befolkning, kustbefolkningen och invånarne i det inre af landet lade åsido alla fördomar och förutfattade meningar och gjorde gemensam sak.

De många demonstrationerna vid början af rysk-japanska kriget rörande Mandschuriets öde voro tecken, som pekade åt samma håll. De öfverallt gjorda försöken att erhålla kontroll öfver det sig mer och mer utgrenande järnvägsnätet äro också tecken till en uppvaknande nationalstolthet.

Endast för några dagar sedan bekantgjordes, att alla vicekonungar och guvernörer en gång hvarje år skola samlas i Peking för att deltaga i öfverläggningar med centralregeringen. Allt detta är första början till en ny tingens ordning.

Förloppet vid själfva bombattentatet i Peking var i korthet följande: Vid middagstiden den 24 september, just som de fem delegerade skulle stiga på tåget för att fara till Tientsin och en stor skara människor var samlad för att säga dem farväl och bevittna affärden, kastades en bomb in i den vagn, i hvilken de befunno sig. Föröfvaren, en livréklädd betjänt och tre andra tjänare blefvo dödade. Åtskilliga andra tjänare samt några barn blefvo sårade. Af ämbetsmännen blefvo H. E. Shao-Jing, Tsai, Tseh, U Ting-fang och Tuan-Fang mer eller mindre sårade men ingen farligt. Järnvägsvagnen fördärfvades delvis. Ehuru de flesta af regeringarnes sändebud voro närvarande, skadades likväl ingen utländing. Resan blef uppskjuten men icke slagen ur hågen.

* * *

Från och med nästa år kommer Kinas uråldriga examenssystem, som fordrade, att alla lärde skulle läsa samma kvantitet af uråldriga klassiker, som deras förfäder gjort under årtusenden, oberoende af hvilken plats de än månde bekläda, att upphöra. Skolor efter västerns mönster och af olika grader skola öfverallt upprättas.

1898 var detta ett af Kuang-Hsiis många reformförslag, som då kostade honom hans tron och nära på hans lif. Nu har timvisaren åter flyttats framåt, denna gång på inrådan af den f. n. mäktigaste mannen i Kina, vice konungen i Chili, H. E. Yuan Shï-k'ai.

"Blomsterberget."

Med hjässan högt lyft öfver floder, fält och terrassformigt utskurna odlade kullar erbjuder Huasan en ståtlig anblick för de karavaner, som på de stora stråkvägarna i Honan, Shansi och Shensi långsamt glida fram mot det viktiga färjstället vid Gula flodens stora krökning. Huasan (blomsterberget ellet det blommande berget) är också ett af Kinas fem heliga berg, ryktbart såväl för de många gudomligheter, som där tagit sin boning, som för sina branta stupor, sin vilda skönhet och sin härliga grönska. Vid dess fot hållas årligen tvänne marknader, till hvilka resande infinna sig från långt aflägsna trakter. På samma gång de på marknaden söka all möjlig vinst för denna världen, hoppas de också kunna samla meriter för den kommande genom att bestiga berget och ofta med fara för lifvet klättra upp till templen på de högsta spetsarna samt till de grottor, som äro uthuggna ur de ofta nästan lodräta bergväggarna. I dessa tempel och grottor, hvilkas uppförande och uthuggande kostat mera tid, krafter, skicklighet och tålamod, än vi kunna föreställa oss, trona nu gudomligheterna (vanligen förfärdigade af murbruk samt förgylda). Framför dem göra tillbedjarne »ko-tou», tända rökelse samt offra gåfvor, bestående af penningar och matvaror. Rika personer kunna såsom offer gifva ända till tusentals kronor.

Utom vid marknaderna besökas templen ständigt af pilgrimer från hela landet samt af sådana, som här utbedja sig hjälp för sjuka, liksom af förbiresande, som gärna vilja lägga ett besök på det heliga berget till sina minnen för lifvet. Förr var det vanligt att inför gudarna göra löften; en lofvade t. ex., att om blott hans far eller mor kunde bli frisk, ville han gifva sitt lif. Han kastade sig så utför en af de branta stuporna. Numera är dock hvarken tron på de gamla gudarna eller vördnaden för föräldrar så stark, att någon på detta sätt kastar bort sitt lif.

I en gård, tillhörig ett af dessa tempel, hade vi, några bröder, i sommar slagit oss ned för att »undfly hettan». Vi gjorde ett besök i templen på de högsta topparna. Ibland utgjordes vägen af hundratals trappsteg, inhuggna i den branta bergsidan. Med hjälp af järnkettingar, som sutto fastnitade vid sidorna, klättrade man upp och ned; men ve den, som råkat slinta! Vår lärare tappade modet och stannade på halfva vägen. Det var en intressant färd, och den belöning, som gafs oss i utsikterna däruppe, glömma vi nog aldrig. Vi befunno oss till sist (i juli månad!) i ett fullkomligt nordiskt klimat med furor, björkar och ekar, plockade smultron och björnbär, ströfvade omkring i »svenska» skogar och hvilade på »svenska» gräsmattor.

Under sommaren hade vi tillfälle att närmare lära känna de många prästernas lefnadssätt och religiösa uppfattning. De flesta templen tillhöra taoistsekten, som här, i synnerhet vid marknaderna, inhöstar stora rikedomar. Ett mera ofruktbart lif än det, som dessa präster föra, har man svårt att tänka sig. De flesta hafva blott till mål att få tillbringa sina dagar i ro, utan bekymmer för sin utkomst, och äro totalt blottade på alla religiösa intressen. De föreskrifna dagliga ceremonierna i templet utföra de frånvarande och mekaniskt. Det yttre skenet af fromhet och värdighet äga de nog. Men invärtes äro de fulla af girighet, hvilket jag ganska kännbart fick erfara vid uppgörelsen för logiet.

En och annan »gudfruktig» stöter man dock på. En sådan är gamle Chang. Aldrig i sitt lif har han smakat kött, olja, ägg, lök eller vin, ej heller rätter, som innehållit dessa saker. Allt ifrån ungdomen har han följt dygden och hoppas nu kunna samla så mycket meriter, att han till slut skall anses värdig vinna dess lön: inträde i Nirvana. När han nått detta mål, skall han här på jorden vara höjd öfver alla mänskliga lyten och befriad från alla de brister (okunnighet, sjukdom, m. m.), som

tvinga människan att kräla i gruset. När tiden är inne, skall äfven kroppshyddan genomträngas af det fullkomlighetslif, som bor därinne, och han skall, nu en odödlig genius, lösgöra sig från jordebanden och fritt svinga sig upp i den blå etern till evig sällhet.

För att öka sitt dygdemått har Chang redan genomvandrat 13 af Kinas 18 provinser, besökt alla heliga berg och tillbedit alla bekanta gudomligheter. För att blifva herre öfver sitt hjärta öfvar han sig med »meditationer». Då sätter han sig med benen i kors, ögonen slutna och händerna hvilande i knäet och kvarblir i denna ställning flera timmar, ja, ibland, enligt hvad han sade oss, i flera dagar. Under denna tid lösgör han helt och hållet sin ande från denna värld; det närvarande försvinner, och han uppgår i det oändliga. Meningen är att göra detta tillstånd af frigörelse alltmera konstant. Då hjärtats alla böjelser och begär (de goda såväl som de onda) utsläckas, har man frid och beröres icke af världens äflan utomkring. Chang är nu mönstret för en helig man. Så noga är han med sin vandel, att en kvinna icke ens får sy eller laga hans kläder. På sina vandringar medför han i packningen sitt eget lilla kokkärl, på det han ej må bli förorenad af andras grytor. Nöjd och belåten framlefver han sina dagar. Aldrig har han gjort en mask förnär.

Men hvad är detta för slags fromhet? Att komma *ifrån* världen och lifvet, det är målet för all deras sträfvan. Jag talade ofta med Chang om honom, som kom för att gifva världen *lif*, ja, öfvernog. Men detta tal vann intet insteg i hans egenrättfärdiga hjärta. Den skatt af dygd, som han alla dessa år hopsamlat, vill han för ingenting i världen släppa af: en *syndare* vill han visst icke räkna sig vara. Trots all sin klokhet och världserfarenhet var han i andliga ting så förvillad, att han nästan med hänförelse kunde berätta för oss de mest vidunderliga historier om forna helgon och deras bedrifter, till dess de förvandlats till odödliga.

En annan sida af taoismen får man se i de besvärjelsescener, som prästerna tillställa för att befria aflidnas själar från de kval, som de påstås lida i de onda andarnas händer i underjorden. Den af prästerna, som är medium, manipulerar vanligtvis så, att den aflidnas efterlefvande, genom hans under extasen afgifna allt hemskare rapporter, hart när bringas till förtviflan och i sin ångest göra hvilka offer som helst för att anskaffa den summa, prästen-mediet förklarar nödvändig för att förmå de onda andarna att släppa sitt offer.

Sådana äro Kinas bästa andliga ledare. Konfucianismen befattar sig icke med kinesens religiösa känsla; buddismen är ännu mera förfallen än taoismen.

Herren har nu lämnat fältet åt oss — Jesu lärjungar. Skola vi i tron intaga landet för Herren, eller skola vi säga, att jättarna äro oss alltför starka? Jesus säger: »Älsken I mig, så hållen mina bud.» Hans sista bud var: »Gån ut och gören alla folk till mina lärjungar.» Han sade icke, att vi blott skulle verka bland de oomvända på den plats, där vi bo. Nej, så länge det ännu finnes hednafolk, är det församlingens uppgift att utbreda evangelium äfven bland dem.

Huru är det möjligt, att du, som är en Jesu lärjunge, kan i ro njuta af allt ditt goda, då Mästarens sista ord i dessa dagar så kraftigt återljuda från dem, som redan begifvit sig ut i striden i Kina, men som svikta under bördan? Kom och hjälp oss, och du skall blifva välsignad af mången, som utan din hjälp måste dö i sina synder utan kunskap om lifvets väg!

Hugo Linder.

Meddelanden från Redaktionen.

Den 4 november anlände systrarna *Judit Gustafsson* och *Olga Ahlman* lyckligt till Shanghai, och skulle de enligt bref därifrån en vecka senare resa upp direkt till missionsfältet i sällskap med missionär *Hahne*. Denne hade rest ned till kusten med sina två äldsta gossar och Mories Bergling, hvilka för sin uppfostran skulle sändas till Sverige. Fröken *Thora Hattrem*, som skulle resa hem till Norge, hade godhetsfullt lofvat att under resan åtaga sig de tre små gossarne.

Ressällskapet fick ännu en medlem, i det fröken *Signe Lagergren*, ehuru betydligt bättre till sin hälsa efter genomgångna operationer, blef tillrådd att f. n. icke återvända till missionsfältet i norr utan åtminstone något år vistas i Sverige.

Några dagar före jul ankommo fröken Lagergren och gossarne Hahne till Sverige och fröken Hattrem jämte Mories Bergling till Kristiania.

* * *

Om vår syster *Emma Anderssons* tillstånd har ännu ett meddelande ingått från Mrs Jane Guinness, skrifvet efter ett senare besök på sjukhuset. Febern var äfven då mycket hög. Dock hoppades läkaren, att hon skulle gå igenom. Hon var vid Mrs Guinness' besök nästan redig, sade, att hon nog tyckte, att Herrens vägar voro underliga men *visste*, att de voro *kärlek*. Till alla vänner bad hon om sin hälsning.

* * *

Af kalendern »Hans stjärna i Östern» finnes ännu ett antal ex. kvar.

Brefafdelningen

Höstmissionsmötet i Hanch'eng

började den 8 september med förhör af katekumenerna för sluten krets, hvarvid dopets betydelse närmare utlades för dem, som ansågos beredda att mottaga det. Gudstjänster för allmänheten höllos den 9:de och 10:de. På f. m. den 10:de förrättades dop inför en stor människoskara. Såväl mandariner som mandarinsöner åsågo det. Elfva personer döptes, 6 män och 5 kvinnor. Den äldsta ibland dem, en 73-årig kvinna, lämnade ut sina afgudar för 3 år sedan vid Sigrid Bengtsons första besök i hennes hem.

Den yngsta i dopskaran, en 18-åring, dotter till en af våra evangelister, blef strax före dopet utan någon åtgärd från vår eller föräldrarnes sida och det t. o. m. på det artigaste sätt frigjord från en tidigt ingången förlof-

ning med en hednisk gosse om 14 år. O, hvilken nåd! Huru prisa vi ej Herren därför.

Den lärdaste ibland dem, vår husvärd i Ho-iang, är fil. kandidat, son till en f. d. professor, har grundliga kunskaper och är mycket aktningsvärd. Den olärdaste ibland dem, vår ladugårdskarl och vattubärare, är oförmögen både att läsa och skrifva, men lefver ett kristligt lif, så långt vi kunnat se under hans tjänst hos oss. Så var det tvänne äkta par, som beslutat följas åt på den nya vägen, och därtill 3 personer, som hvar för sig i 3 nya hem vågade bli den förste, som tog korset på.

Icke heller ha deras kors varit lätta. En af dem, en gammal kvinna med en odåga till son, har af denne fått lida mycken försmädelse för sin tro på Kristus och sina gudstjänstbesök i vårt kapell. En af de andre, en ung, oförskräckt man från Ho-iang har i sitt hem och sin by aflagt det härligaste vittnesbörd och därför fått vidkännas både *hugg* och *slag* af sin gamla, ovanligt karska mor. Tänk då, hvilken seger, när han fick sin mor med den 6 mil långa vägen hit och än mer, när Guds Ande förmådde henne att stå upp under en gudstjänst, bekänna synd samt begära våra förböner!

Den 3:dje, en man om 33 år, hvilken varit volontär, handlande och skollärare, men sista året tillsammans med en yngre broder skött jordbruket för sina föräldrar, blef med sin hustru och sina barn utdrifven från hemmet, därför att han ej upphörde att om söndagarna gå den fem fjärdingsväg långa vägen till våra gudstjänster.

Jag har nu antagit honom som kolportör för Brittiska och Utländska Bibelsällskapet och hoppas i honom snart få en god medhjälpare.

Vi blefvo ledsna, när fyra kallelser till engelska och svenska bröder att komma till vår hjälp under mötet besvarades nekande. Men Herren vände vår sorg i glädje, i det han utströdde mer välsignelse under detta missionsmöte än under många föregående. Lofvadt vare hans namn!

Den 11:te på morgonen upplöstes efter bön och ordets predikan det offentliga mötet. Därpå sammanträdde församlingen. Sedan den hälsat den nya hjälptruppen om 11 personer hjärtligt välkommen, stärkte vi föreningsbandet genom firandet af Kristi död. Det var en skön stund. Efteråt nämndes af församlingen kandidater för nästa dop; 18 rekommenderades. De äro i noten, men den är ännu icke dragen i land. Käre vän, kom oss till hjälp med dina böner!

Vi hålla nu på att samla våra gossar till skola.

Opieasylen ha vi just öppnat. 3 patienter ha redan kommit, och många flera vänta vi denna vinter. Asylen är det bästa fiskredskap, vi ha i Hancheng. Af de 11, som denna gång döptes, voro 5 opiepatienter, hvilka i asylen kommit till tron. Af de andra var en dotter till en f. d. patient, en annan hustru till en sådan. Äfven de återstående kunna delvis betraktas såsom frukter af asylarbetet.

Bedjen med oss, att denna vinters asylarbete må bära rikare frukt än någon föregående!

Hela detta år har jag sträfvat för att få öppna gatukapell och särskildt under sommaren uppbjudit all energi därför, dock utan resultat. Flera gånger har uppgörelse varit träffad och ha kontrakt varit skrifna, och likväl har saken icke kommit till stånd.

Satan är uppenbarligen rädd för att släppa oss in på lifvet — därför gör han allt för att hindra oss. Vi bedja och hoppas, att det ej skall dröja många dagar, förrän den första segern skall vara vunnen. Bedjen med oss!

Ett från djupet gående tack vilja vi ock säga de vänner, som satt oss i stånd att *börja* gatukapellverksamhet. Och till alla säga vi: Tacken med oss Herren och låtom oss samfäldt upphöja hans namn!

Hancheng i oktober 1905.

Rob. Bergling.

Utdrag ur bref.

Tungchow-fu den 16 oktober 1905, Shensi, N. China.

Vårt höstmöte har nyss ägt rum. Det var gemensamt för hela Tongchow-distriktet (om vårarne ha vi flera möten ute i de olika småförsamlingarna). Det var ett godt möte, och Herren var ibland oss. Oaktadt det kom att sammanfalla med höstsådden (denna har nämligen i år blifvit försenad till följd af uteblifvet regn, som dock nu kommit), samlades väl ett 60 à 70-tal församlingsmedlemmar och »sökare». Redan på fredagsmiddagen ankommo flere, och under eftermiddagens lopp kommo små grupper från olika håll. När man passerade »framgården» — gården närmast gatan — hörde man ock deras: »p'ing-an muh-sï» (Guds frid, pastorn!). På kvällen hölls aftonbön af tältpredikanten Li, en af våra bästa och mest helhjärtade kristna. Han läste texten om Sakkeus och manade samtliga att under dessa dagar följa Sakkei exempel, att sätta som sitt mål att »vilja se Jesus». Först dagen därpå började det egentliga mötet, då jag i anslutning till några små traktater om väckelsen i Wales, som förut utdelats, framhöll vikten af Andens verkande genom arbetarna samt möjligheten af och löftet om hans utgjutande. Efteråt utdelades kort, som de kunde lägga i sina biblar, påminnande om daglig bön i detta syfte. Efter frukosten predikade broder Linder öfver ämnet: »församlingen», dess karaktär, utveckling, uppgift och plikter m. m. Detta var just ett ämne, som passade för de närvarande förhållandena. Härunder påpekades kraftigt för männen vikten af att undervisa sina hustrur, hvilka i allmänhet ej kunna läsa och äro mer eller mindre okunniga i evangelium, samt af att sända sina barn — gossar och flickor — till våra skolor. Härefter följde dopförhör och dop, hvarvid 5 män och 1 kvinna intogos i församlingen. Dopakten skedde på vår inre gård, där dopgrafven är belägen. Det var en stämningsfull och högtidlig stund, som helt visst för dopkandidaterna själfva kommer att blifva ett lifslångt minne.

På eftermiddagen hölls församlingsmöte, då hvarjehanda frågor diskuterades såsom predikoturerna under söndagarna på de olika platserna, skolfrågan, församlingstjänarnes plikter, söndagsfirandet m. m. Flera af frågorna hade sina ömtåliga beröringspunkter och måste personligen tillämpas, men Gud gaf broder Linder mycken nåd att tala »som från Gud». På kvällen hölls kollektmöte, då öfver 10,000 cash (omkring 22 kr.) insamlades, mer än betäckande mötesutgifterna.

Söndagen inleddes med morgonbön af evangelisten Kao, »församlingens äldste». Han talade såsom nästan alltid varmt och innerligt. På förmiddagen samlades vi för första gången i det hus, beläget i stadens sydvästra

del, hvarest broder Linder efter sitt förestående giftermål skall slå sig ned, och där vi fått ett större och lämpligare kapell. Detta skulle nu på söndagsförmiddagen invigas. Jag talade först för de troende om »*tjänandet*», dess plikter, förmåner och möjligheter, hvarefter själfva invigningsakten ägde rum inför en ganska talrik skara, dels mötesdeltagare, dels utomstående inbjudna. Hugo Linder talade om ändamålet med det kapell, som nu öppnades, samt öfvergick sedan till liknelserna om det borttappade fåret och den förlorade penningen. Ja, vår innerliga önskan är, att många »borttappade» må i denna nya predikolokal bli återfunna och återförda till den gode Herden.

På eftermiddagen följde nattvardsgång och ännu ett samtal om församlingstjänandet, hvarefter på kvällen ett allmänt sång- och vittnesbördsmöte ägde rum. Många verkligen dyrbara vittnesbörd afgåfvos därvid, vittnande om Herrens ledning såväl som om Andens verk i enskilda hjärtan. Af fleres berättelse om huru de kommit till tro på sanningen fingo vi ock bevis på välsignelsen och frukten af våra kinesiska bröders tält- och predikoverksamhet. Under större delen af det gångna året hafva 4 à 5 af dem rest omkring till marknader och på allmänna samlingsplatser samt från bittida till sent för skaror eller enskilda predikat evangelium samt sålt traktater och bibeldelar. Deras arbete är ingalunda lätt, ty af den »gensägelse» och det förakt, som ofta följer evangelium, hafva de fått smaka ej så litet. Jag vill särskildt bedja om missionsvännernas förbön för dessa våra bröder och medarbetare.

Tidigt på måndags morgonen följde uppbrott, då »hvar och en gick hem till sig», som vi hoppas »stärkt i anden».

Vi ha nu det härligaste höstväder, och landtbrukarne ha snart slutat sin höstsådd. Ehuru det blifvit något sent, har sådden dock kunnat ske under ganska gynnsamma omständigheter, hvilket lofvar godt för nästa år.

Herren är med oss.

I Herren förenade
Jakob Bölling.

Axplock från fältet.

Säkert skall det intressera Sinims Lands läsare att höra, det den kvinna, som i Tungchow döptes vid höstmötet, var hustru till den käre gamle Ma, mannen med de stora glasögonen, som förut mången gång i tidningen omtalats, och som så troget vittnat om sin Herre. Vi kunna lätt tänka oss hans glädje, då han nu riktigt fått sin gumma med sig.

Strödda meddelanden.

Frivilligrörelsen bland studenterna. År 1902 utgingo 211 studentfrivillige såsom missionärer till hednavärlden. År 1903 steg antalet till 219 och 1904 till 293. Dessa unga missionärer hafva utgått i 42 olika missionssällskap.

*

Ett stort missionsfält är i sanning *Kina.* Enligt sista folkräkningen lär detta land hafva en folkmängd på 432 millioner människor. Göra väl vi hvad vi kunna för evangelii utbredning bland denna stora skara af odödliga själar?

*

Ny mission i Mandschuriet. Den skotska frikyrkan har beslutit att upptaga mission i norra delen af detta land i en provins, som är öfver 7,000 kv.-mil stor och bebodd af öfver 3 millioner människor. Hittills har denna del af Mandschuriet icke haft några missionärer. Men några få infödda kristna ha banat vägen, så att befolkningen är vänligt stämd och på många platser uttryckt sin önskan att erhålla undervisning i kristendomen.

*

Omvända kannibaler. D:r J. G. Paton, Nya Hebridernas apostel, skrifver från detta fält: Herren har gifvit oss omkring 17,000 omvända bland de hedniska kannibalerna, af hvilka vi ha uppfostrat 330 till lärare och predikanter, som nu biträda oss i vårt arbete.

*

Ett missionsjubileum firades med stor högtidlighet i Köpenhamn den 29:de och 30:de november med anledning af att jämt två hundra år då hade förflutit sedan de första lutherska hednamissionärernas utsändande.

Den 29 november 1705 afreste nämligen »de kungl. danska missionärerna» *Bartolomeus Ziegenbalg* och *Henrik Plütschau* till den danska kolonien Trankebar i Ostindien. Härmed började äfven den evangeliska missionen i det folkrika Indien.

*

Väckelserna i England. Den 28 nov. voro omkring 10,000 personer samlade i Tournament Hall i Liverpool för att säga farväl till evangelisterna *Torrey* och *Alexander*, som efter en treårig vistelse i England och Skotland skulle återvända till Amerika. Det tros, att omkring 100,000 människor genom dessa bröders af Herren så rikt välsignade verksamhet under dessa tre år ha kommit till en lefvande tro.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen: att Herren under det gångna året på ett alldeles särskildt sätt välsignat missionens arbete: verksamheten på stationerna, bland de sjuka, i skolorna för barn och i evangelistskolan, i opieasylerna, under predikoresorna och på mötena.

Att inemot ett 100-tal infödda på de olika stationerna genom dopet kunnat införlifvas med församlingen. Att folket så beredvilligt lyssnat till evangelium, att så många begärt undervisning, och att tillfällen gifvits att utvidga arbetet.

Att Herren under oroligheterna i somras bevarade våra syskon, så att ingen skadades till sitt lif och att verksamheten icke behöfde afbrytas.

Att hälsotillståndet bland missionärerna under det gångna året varit jämförelsevis godt.

För de nya arbetare, som kunnat utsändas.

*

Böneämnen: En ny utgjutelse af Anden öfver såväl våra missionärer som deras infödda medarbetare. Att de nydöpta må blifva bevarade, och att de äldre församlingsmedlemmarne må blifva mer ifriga att tränga djupare in i sanningen och mer nitiska i att söka vinna andra för Kristus.

Att Herren i vårt land måtte bland sitt folk få utgjuta mer af *bönens* ande och uppväcka till mer tro, kärlek, uthållighet och villighet att tjäna, så att icke hans verk af brist på medel må behöfva afstanna.

Att vår syster *Emma Andersson* måtte blifva fullt återställd.

Missionsfest

hålles Trettondag jul kl. 6. e. m. å K. F. U. M:s lokal (Norrlandsrummet), då äfven sparbössorna för 1905 inlämnas och nya utdelas. Föredrag af missionär E. Folke m. fl.

Bokanmälan.

Pastor Hsi. En af Kinas kristna. Af fru Howard Taylor, f. Geraldine Guinness. Bemyndigad öfversättning af d:r A. B. Beskow. Pris pr häftadt ex. 3 kr.

Att detta arbete öfversatts till vårt språk och nu erbjudes missionens vänner i Sverige, måste storligen glädja hvar och en, som läst »Pastor Hsi» på originalspråket. En mer fängslande och på uppbyggelse rik missionsberättelse än denna kan svårligen uppletas på något språk. Arbetet har på det varmaste förordats af de främste missionsveteraner och har bland engelsk-talande missionsvänner erhållit en sällsynt stor spridning. Det utgör också en såväl till innehållet nykter och sann som till formen talangfullt och sympatiskt affattad skildring af kampen mellan ljus och mörker på världens folkrikaste missionsfält.

Vi ställas liksom ansikte mot ansikte inför icke blott de yttre förhållandena, utan ock inför de inre verkligheterna i missionsarbetet, och få ett öfverväldigande intryck af ondskans andemakter i Kina; vi erhålla en klarare inblick än någonsin i de faktorer, med hvilka missionärerna där ute ha att räkna, missionsvännerna ofta ovetande. Med spänd uppmärksamhet följer läsaren händelsernas utveckling och ser nästan under bäfvan, huru het och »långvarig» striden är, men ock med glädje och hopp, huru »Davids hus — Jesu Kristi rike — blir allt starkare och starkare.»

De exempel på sann omvändelse, som skildras, äro slående typiska samt belysande för en hednings öfvergång från död till lif. Det är gripande att bli förflyttad in i den hedniska tanke- och känslovärlden, och erhålla vi därigenom den hjälp, vi så ofta önskat, till att förstå dem, för hvilkas frälsning vi bedja och arbeta.

Den kristna församlingen i Kina framstår i sin rätta belysning genom de många exemplen på inre och yttre kamp, tillfälliga nederlag, bestående segrar och danandet af kristliga karaktärer. Knappast någonsin ha vi ur det verkliga lifvet erhållit bättre illustrationer till texten: »Detta är den seger, som har öfvervunnit världen, vår tro.» Huru »himmelrikets nycklar» användas i vår tid, däraf få vi ock flera trosstärkande bilder.

Ur det rikhaltiga innehållet fästa vi uppmärksamheten särskildt vid följande: Missionssinnets uppvaknande; visdom från Gud i svåra lägen; praktisk bibeltolkning och offervillighet; huru penningen blir en tjuf; kärlekens seger; tjänandets välsignelse; öfvervinnandet af fördomar; bönens makt och praktiska betydelse; helvetets portar församlingen icke öfvermäktiga m. fl.

Vi tillönska boken »Pastor Hsi» vidsträckt spridning. Må vi bedja Herren välsigna hvarje exemplar till ökadt intresse och ljusare förhoppningar bland missionens vänner!

J. R—n.

Anmälan.

»Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.»

Då nu *Sinims Land* härmed anmäles till prenumeration för år 1906, få vi meddela, att den förändring skall vidtagas, att tidningen med detta års början utkommer med tvänne nummer i månaden, nämligen den 1 och 15.

Genom tidningens utvidgning blir det Redaktionen möjligt att göra den mera innehållsrik och omväxlande. Dess hufvudsakliga uppgift blir äfven hädanefter att redogöra för *missionen* i Kina. Följaktligen komma *meddelanden* att ingå rörande såväl *förhållandena i allmänhet ute i Kina* som *vårt eget missionsfält,* såsom *uppsatser om missionen, bref från missionärerna,* små *skisser* från de olika stationerna samt *illustrationer.* Vidare komma att i tidningen införas *missionsföredrag* eller andra *smärre artiklar, afsedda till väckelse och uppbyggelse, strödda underrättelser från* andra fält samt *berättelser från missionsvärlden.* Liksom under föregående år komma särskilda *tacksägelse-* och *böneämnen* att inflyta.

För annonser om fullgod missionslitteratur skall äfven utrymme beredas.

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto med 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar Sinims Land kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Adr. 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Stockholm i december 1905.

Redaktionen.

Redovisningen inflyter hädanefter i det nummer af S. L., som utkommer den 15 hvarje månad.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 JANUARI 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

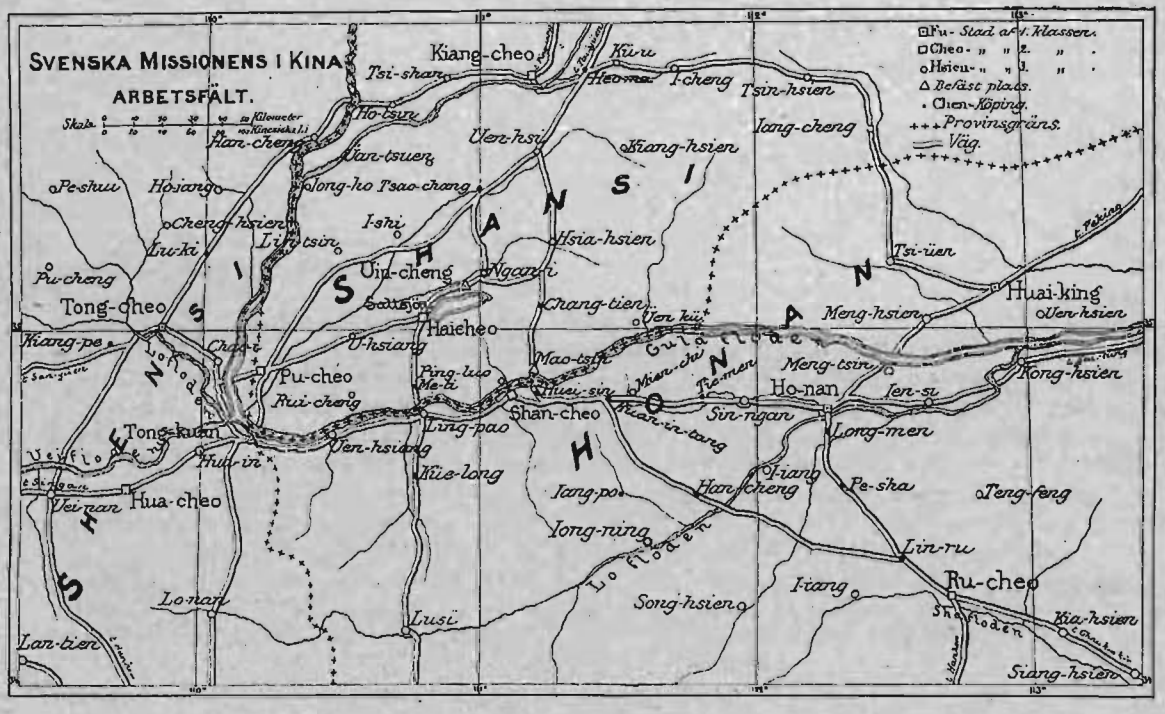

Innehåll:

Bönens kraft. — Meddelanden från Redaktionen. — S. M. K:s missions- och bönekretsar. — En blick på Kinas framåtskridande. — Gamle Pan. — Brefafdelningen. — Segrande nåd. — Strödda meddelanden. — Adresser till våra missionärer i Kina. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Bönens kraft.

Ur »Stilla samtal om bönen» af *A. J. Gordon.*

Guds hjärta har gripits af en bitter smärta. Låt mig med dämpad röst angifva orsaken: En af hans skapade världar har fallit i synd. Men jag måste sänka rösten än mer: den fallne är vår egen värld. Ja, jag kan endast hviska fram det: det värsta af allt är, att det är af vårt eget fria val, som vi blifvit, hvad vi äro. Men i stor barmhärtighet har dock Herren med sin kärleks starka linor dragit somliga af oss tillbaka till sig, och nu få vi med jubel utropa: »Vi, som blifvit funna, kunna föra andra till Herren.» Detta är Guds innerliga önskan och vilja. Hos oss borde också detta vara ett behof så starkt, att det behärskade hela vår varelse. Och just för att detta skall kunna blifva vår erfarenhet, har Herren ställt en särskild kraft till vårt förfogande.

Det gifves dock endast *en* väg, på hvilken denna kraft kan flöda in i vårt lif, endast en — genom den Helige Ande. Ja, han är kraften. Han tager sin boning hos hvar och en, som öppnar sitt hjärta för Herren. Ifrigt spanar han efter hvarje tillfälle att taga ett hjärta i besittning. Han träder ditin, så snart han blir inbjuden. Hans närvaro i hjärtat är ock ett lifsvillkor för oss.

Hos många bor han visserligen i hjärtat men utan att hafva fått herraväldet. Han bor därinne ej i egenskap af husbonde utan såsom gäst, d. v. s. han hindras i sin verksamhet, så att han ej kan göra, hvad han vill. Där så är förhållandet, är man ej fullt utan endast delvis medveten om hans närvaro. Men underordna dig honom fullkomligt, träd i nära gemenskap med honom, gif honom fritt rum, och resultatet däraf skall blifva ett lif i kraft!

Det gifves som sagdt endast en väg att komma i besittning af kraft: att vi låta den Helige Ande blifva härskare öfver våra lif. Men det gifves många utflöden för denna kraft, och jag vill här visa fem vägar, på hvilka den inneboende Anden uppenbarar sig själf och sin kraft:

1) Genom våra lif, eller hvad vi äro.
2) Genom våra läppar, eller hvad vi säga.
3) Genom vårt tjänande, eller hvad vi göra.
4) Genom våra medel, eller hvad vi ej i själfviskhet behålla utan släppa ut i Herrens tjänst.
5) Genom vår bön, eller hvad vi begära i Jesu namn.

Det inflytande, vi utöfva på den plats, där vi äro, kan vara af oändligt värde. Ett rent och oegennyttigt lif är af den allra största betydelse, och dock sträcker sig dess inflytande egentligen ej utom det område, där vi äro kända. Kraften af våra ord beror helt och hållet af vårt lif. De enklaste ord, uttalade med en stapplande tunga, kunna göra hjärtan brinnande, därigenom att bakom dem ligger ett lif i Gud, medan den vältaligaste predikan kan förklinga ohörd, därför att den talandes lif är ett lif i svaghet. Ett villigt, verksamt tjänande kan vara af stor betydelse men dock icke af samma betydelse som det omedelbara inflytande, hvilket vi utöfva genom vårt lif. Om de medel, vi äga, skola blifva till välsignelse, beror helt och hållet på de motiv, som bestämma vårt gifvande. Motvilligt offrade ägodelar eller sådana, som äro besmittade af synd, orena helgedomen.

Det, som synes vara vårt svagaste medel, *bönen*, är emellertid det starkaste. Den kraft, som sättes i rörelse genom vår bön, är mäktigare än till och med kraften af ett heligt lif. Och, märk väl, den begränsas ej till *en* plats, utan den gör sitt inflytande gällande på hvilken punkt vi vilja beröra i hela den vida världen.

Min vän, hela vår planet kan blifva ditt verksamhetsfält. Du kan genom din bön lika verkligt vända människohjärtan till Gud i de långt aflägsna länderna Indien och Kina, som om du själf vore där.

Förstå mig rätt! Själf skulle jag betrakta det som den största förmån att personligen få tjäna Herren i något af dessa fjärran länder. Där är nöden störst, där är mörkret djupast, där äro behofven mest skriande. Lycklig den, som får gå och får tjäna Herren därute! Han är i tillfälle att låta Andens kraft utströmma från sitt lif på alla de sätt, vi nämnt, och dock är han äfven då, fastän missionär, hänvisad till blott en plats, om han ej förstår bönens väg.

Hvar vi äro, kunna vi i själfva verket stå i lika omfattande förhållande till världen som vår Mästare, och borde våra hjärtan klappa lika varmt för alla som Jesu hjärta. Den, som riktigt lefver sig in i Jesus, brinner lika för hela världen, befinner han sig än i djupaste Afrika. Liksom den dynamiska kraften sätter oss bönen i direkt kontakt med hela världen. Gå därför in i din kammare, tillbringa där en stund ensam med Herren i bön för t. ex. Indien eller Kina, och du har uträttat lika mycket för Herren i dessa länder, som om du själf varit där! Är det så, då måste du och jag se till, att vi få flera sådana stunder i enrum med Herren, än vi hittills haft. Genom din bön kan den traktat, som den svarte afrikanen just håller på att läsa, blifva lefvande för hans hjärta. Din bön kan gifva kraft åt missionärernas vittnesbörd. Den kan komma hedningarnes hjärtan att lyssna till budskapet, den kan förmå dessa arma hedningar, som träla under onda andars välde, som ligga bundna i synd och vidskepelse, att lämna sig åt Jesus. Du kan genom din bön göra det lättare för dem att mottaga ordet och lefva det nya lifvet under de många förföljelser och lidanden, som de hafva att utstå.

Men, invänder du, hur skall jag kunna göra något för hedningarna blott genom bön, då jag ej därjämte kan utöfva något personligt inflytande på dem eller ens nå dem med min röst? Ja, det personliga inflytandet är ytterst viktigt, och Gud gifve, att vi mer beaktade dess betydelse, men, märk väl: Hvar du än befinner dig, uträttar du mer genom din bön än genom ditt personliga inflytande! Vore du t. ex. i Indien, vore det inflytande, du personligen utöfvade, ett plus till din bön. Och detta

vore ju något stort. Men antingen du är här eller där, måste du alltid först tillkämpa dig seger på dina knän. Du kan aldrig komma fram utom på bönens väg i enrum med Gud. Endast på den vägen får din personlighet betydelse för ditt arbete. Du kan göra mer än bedja, sedan du bedit, men du kan egentligen intet göra, förrän du bedit. Här är det emellertid, som de flesta af oss oftast felat och tyvärr kanske ännu fela. Vi tycka oss göra den största nyttan genom ett idkeligt tjänande, och sedan lägga vi till litet bön för att göra vårt tjänande kraftigare. Men låt mig med största eftertryck säga: detta är ett misstag. Vår verksamhet kommer att förblifva kraftlös, tills vi lärt oss känna bönens kraft.

Somliga af våra vänner anse sig höra till de praktiska naturerna i världen. Att verka, ja, att verka, det är det allra viktigaste. Att bedja kan vara mycket godt och nyttigt, men praktisk verksamhet är ändå, hvad vi mest behöfva. Men sanningen är, att, så snart man förstår bönens hemlighet och låter bönen intaga sin rätta plats i lifvet, blir det som en eld i våra ben, en eld, som drifver till verksamhet. Vidare skall man snart finna, att den verksamhet, som växer fram ur bön, allra kraftigast berör människors hjärtan, och att här öppna sig rika möjligheter till att tjäna en hel värld.

Låt oss noga gifva akt på en troende, som lefver ett sådant lif! I yttre afseende kan han framlefva sitt lif under mycket små förhållanden. Den låga kojan, den trånga umgängeskretsen, den oansenliga samhällsställningen, den hvardagliga sysselsättningen äro ägnade att göra hans lif enformigt, men hans stilla väsen, hans glada uppsyn, glansen i hans ögon, ljufligheten i hans ande göra, att enformigheten i hans lif försvinner. Han lefver i och för en högre värld. Han har en osynlig vän vid sin sida. Han gör sitt arbete för Gud, ja, han är Guds medarbetare. Det är detta, som ger en sådan ton åt hans lif, som ger ett sådant rikt innehåll åt hans annars så innehållslösa lif.

Lifvet har nämligen också en inre sida, och det är där, som storverken skola utföras. Här är det, som småstunderna, tillbringade med Herren i bön vid ordet, hafva sin stora betydelse. I den tysta kammaren med dörren sluten, i den tidiga morgonstunden, innan ännu dagens sorl börjat, och i den sena kvällen, då hvilan är så inbjudande, finna vi detta hjärta vänta efter Herren, finna vi själen fördjupad i Guds ord, höra vi från denne Herrens tjänares läppar ett: »Ske din vilja i Jesu namn!» Herren själf är hos honom i hans stilla kammare, änglarne äro där. Detta rum står i direkt förbindelse med den andliga och eviga världen. Synkretsen sträcker sig här till jordens yttersta gränser.

I dag är han i Kina, bedjande för missionärerna och deras personliga inflytande, för de infödda kristna, för de myllrande hednaskarorna, för missionsarbetet, för traktatspridningen, för skolverksamheten, läkaremissionen och sjukhusen, och genom hela bönen går denna röda tråd: »Gif seger i Jesu namn, ja, gif i dag seger i Jesu namn! Ske *din* vilja och låt hvarje annan vilja blifva vanmäktig!» I morgon åter är han i Indien, och sålunda kan en sådan förebedjare, som har sin inre horisont vidgad, trots det att hans yttre är begränsad, draga fram genom Japan, Kina, Indien, Ceylon, Persien, Arabien, Turkiet, Europas af påfvedömet förmörkade länder, Syd-Amerikas stater och hemlandet med dess nöd och elände, sitt eget samhälle, den församling han tillhör, kretsen af sina närmaste o. s. v. Så går bönens väldiga våg lugnt men oemotståndligt fram dag efter dag. En sådan kristen vinner själar och verkar till uppbyggelse icke blott i sin omedelbara närhet utan i aflägsna länder lika verksamt, som om han personligen vore där, på alla de platser, han med sin bön omfattar.

Herre, bittida hör du min röst, bittida frambär jag mitt offer till dig och skådar efter dig.

Meddelanden från Redaktionen.

Till vår glädje kunna vi meddela, att Herren hört våra böner för vår syster *Emma Andersson*, och att hon är på bättringsvägen. I slutet af november skref hon själf, ehuru ännu sängliggande, några rader till sina anhöriga. Hon hade då hopp att efter en vecka få lämna sjukhuset och skulle, tills hon blefve stark nog att resa till Shanghai, få vistas hos en familj Ochten. Herr Ochten är missionär bland den engelska befolkningen i Yohahama liksom ock för sjömän. Han och hans hustru ha under fröken Anderssons sjukdom bevisat henne mycken kärlek.

* * *

Under år 1905 förrättades på samtliga S. M. K:s stationer *108 dop* eller vida mer än under något föregående år. Herren vare storligen lofvad! Må han, åt hvilken dessa dyrbara själar anförtrotts, bevara dem alla intill den stora dagen!

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Se missionärernas bref!

En blick på Kinas framåtskridande.

Det gångna året bildar en vändpunkt i fjärran Österns historia, och den framtid, vi nu gå till mötes, gifver löfte om en utveckling och om ett framåtskridande, som måste blifva af den största betydelse för världshistorien. Vi stå nu ansikte mot ansikte med problem, hvilka Eu-

ropas nationer framkallat, och i förbön borde alla de ihågkommas, som på ett eller annat sätt utöfva något inflytande öfver händelsernas gång. Kinas främlingsfientliga politik har nedbrutits, och de slumrande krafterna hos Kinas 400 millioner hafva väckts till lif. Hitintills har det europeiska öfverväldet upprätthållits med vapenmakt. Men Japans framgång har nu ändtligen hejdat de västerländska nationernas inkräktningspolitik, och dessa tvingas nu att uppskatta Asiens styrka och förmåga. På samma gång är det fara värdt, att några af framåtskridandets män i Kina, hvilka endast delvis känna till de västerländska förhållandena, till följd af Japans framgång skola drifvas att gå för långt. Då å ena sidan alla de, som i sanning älska kineserna, måste fröjdas öfver att Kinas oberoende är betryggadt, böra de å andra sidan ihågkomma, att mycken förbön behöfves, på det att Kina måtte styras på ett vist och sansadt sätt under dessa tider, som för dess folk äro så rika på utveckling och förökad maktkänsla.

Gamle Pan.

»Släpp ditt bröd i sjön, ty nog får du det tillbaka i tidens längd» . . »Ordet skall icke vända tillbaka till mig fåfängt» . . .

En afton i somras sutto församlingsmedlemmen Pan och undertecknad och samtalade utanför ett tempel på Hua-berget. Vi hade flytt dit undan den tryckande hettan, som hvilade öfver slätten. För tillfället ensam utländing kändes det mer än vanligt dyrbart att ha gemenskap med denne käre broder i Kristus. På min begäran berättade han mig sin omvändelse.

Hans »fordom» hade varit ett hedningens syndalif. Ett sådant synes mig ännu mörkare än deras, som, under det de synda, dock bära inom sig kunskapen om Jesus Kristus. Ingen hoppets stråle lyser in i hedningens hjärta. Han sjunker allt djupare, han föres alltmer nedåt. Ps. 49: 15. Så var det för vår vän Pan. En stackars slaf under opielasten, färdades han från marknad till marknad, utförande hvarjehanda bedrägerier.

I sällskap med en likasinnad var han en dag på väg just till en marknad. Under det de vandrade fram på den smala ridvägen, berättade hans kamrat, som nyss varit i Shansi, att han där hört talas om en »Jesus, som kunde frälsa människor. Från all synd kunde denne Jesus frälsa, ja, t. o. m. från opielasten.» »Hvem är då denne Jesus?» frågade Pan. Ja, det visste den andre ej, han hade blott hört, att Jesus kunde frälsa människor.

Snart började solen sjunka i väster. Ännu hade de långt att gå; trötthet och hunger började ock inställa sig. Men värst af allt var, att opiekrafvet började tortera gamle Pan. Om ej opium vid sådana tillfällen kan erhållas, måste den olycklige opieslafven lägga sig och sofva, tills han får nya krafter. Plågorna lära vara förskräckliga. Intet opium hade Pan med sig, det var ej heller tid att sofva. Då kom han i sin nöd plötsligt ihåg, hvad han nyss hört: »att Jesus kunde frälsa t. o. m. från opielasten.» Han böjer sina knän på vägen, slår sitt hufvud tre gånger mot marken och beder: »Jesus fräls mig, Jesus hjälp mig!» Hvad händer? Jo, kraft kommer till honom, han reser sig upp och kan fortsätta vandringen. Men efter en stund kommer »krafvet» tillbaka. Samma bön bedes ånyo, på samma sätt och med samma resultat. Snart framkommo de lyckligt till staden.

Detta blef dock icke vändpunkten i Pans lif. En tid efteråt fick han emellertid i Tungchow-fu se ett anslag med tillkännagifvande, att missionär Berg där skulle öppna en opieasyl. Dit gick han, och på samma gång han där blef afvand från sitt opiebegär, lärde han känna Herren och blef ett frigjordt Guds barn. Nu är han en af ledarne för tältpredikantverksamheten i Tungchow-fu-distriktet. Det är kärt höra gamle Pan vittna om Herren. Han talar så ofta om »den doft som gömmer sig bakom evangelii bokstaf», och huru viktigt det är att få känna den. Hela hans ansikte strålar då af fröjd. Gud välsigne honom och alla våra kära infödda medhjälpare härute — så oumbärliga i evangelisationsarbetet! *Bedjen för dem!*

Nath. Högman.

Brefafdelningen

Kuang-Keo den 13 november 1905.

Kära missionsvänner!

Det är länge sedan jag skref något för Sinims Lands läsekrets, och dock vet jag, att ju oftare I fån en påminnelse, dess oftare bedjen I för oss här ute. Därför vill jag nu för några ögonblick draga eder uppmärksamhet till min person och mitt arbete, ty jag hvarken *vill* eller *kan* vara utan edra förböner. I behöfven mig som eder ställföreträdare på hednafältet, och jag behöfver eder såsom mitt ryggstöd, mina medhjälpare. Gud har nu en gång ordnat det så, att vi ej kunna vara hvarandra förutan.

Hvarför jag nu känner mig i särskildt stort behof af mångas förböner, är, att jag under någon tid vistats på ett alldeles nytt fält i vårt distrikt. Kuang-Keo är en plats, som vi ej förrän nu nått med evangelium. Platsen ligger omkring 4 svenska mil från Sinan Hsien och tillhör vårt distrikts nordligaste del. Gula floden, som flyter nedanför det berg, där jag bor, utgör gränsen åt norr. Här är en bergig, vacker trakt, med många kolgrufvor och ett hurtigt folk. Min bostad är en af dessa egendomliga grottor, som vi så ofta ha beskrifvit. Ägaren är troende och församlingsmedlem i Sinan Hsien. Han stod förr på gatan vid Rådhuset och sålde kokt potatis och kom så i tillfälle att höra evangelium, som ofta predikades utanför porten till Rådhuset. Under 3 år kom han sedan flitigt och hörde Guds ord predikas i vårt kapell, där han i våras också döptes. Hans familj bor här ute, där han äger några grottor och ett par tunnland jord. I somras bad han mig så enträget att komma ut hit och låta folket höra evangelium. På så sätt kom jag att besöka denna trakt, där evangelium förut endast vid några få tillfällen varit predikadt. Jag har nu bott här en månad och hoppas få stanna kvar ännu en månad, ty här är mycket folk i byarna rundt omkring, som aldrig hört ett ord om Jesus. Jag har redan besökt 14 olika byar, men ännu återstå flera tiotal byar, där invånarne intet hört.

Folket har hittills så villigt tagit emot budskapet och många gånger uppmuntrat oss med sin villighet att höra mer.

Så t. ex. har en fil. kandidat vid namn Li kommit åter och åter. Han har fått flera böcker, så att han skulle kunna studera också hemma. En dag kom han upp med en ännu allvarligare prägel än vanligt öfver sitt ansikte. Han satte sig ned och sade: »jag ville gärna veta något mer om bönen. Jag har gjort, som ni sagt. Jag har bedt till Gud några gånger, och nu är ej mitt hjärta sådant det var förut. Jag har bestämt mig för att grundligt inhämta denna lära, och sedan vill jag själf förkunna den för andra. Först när jag hörde eder, tviflade jag på sanningen af hvad ni sade, men nu finns det intet tvifvel mer i mitt hjärta. Nu vill jag bedja eder följa med mig öfver till andra sidan af Gula floden, där jag har åtagit mig att undervisa i en skola. Där är folket förmögnare och har mer tid att höra och studera läran». Som platsen låg utanför vårt distrikt, kunde vi ej följa med honom. Jag måste säga honom det men lofvade att dagligen bedja för honom. Viljen nu I, kära missionsvänner, också frambära Li sien-seng (magister Li) till nådens tron, att han måtte blifva bevarad åt Jesus och verkligen få nåd att följa sitt beslut?

Ett annat exempel på Guds Andes verkan är följande: En dag köpte vi kolstybb att elda köksspisen med. Mannen, som körde upp kolen, blef uppmanad att omvända sig till den Gud, som gaf honom hans uppehälle. Han svarade: »jag förtröstar ej på Gud för mitt uppehälle utan på min ko, som drager kolen ifrån grufvan.» Några dagar därefter kom han tillbaka och sade, att han aldrig mer ville köra kol åt utländingen. »Ty,» sade han, »sedan jag kört upp edra kol, dog min ko». Bibelkvinnan svarade honom: »det var ej därför, att ni körde hit kol, utan därför att ni svarade mig, att ni förtröstade på er ko för ert uppehälle. Nu låt Gud er ko dö, för att ni skulle få se, att om han ej gifver er, hvad ni behöfver, så har ni ingenting, som håller att förtrösta på.» Mannen stannade kvar flera timmar hos evangelisten, som fick tala med honom om Gud.

Ett annat exempel af samma art: Min värd har en gammal faster, som bor $^1/_2$ svensk mil härifrån. Vi besökte henne för några veckor sedan. Hon sade sig vilja komma hit och lära, men så kom det en gubbe och skrämde henne och sade, att om hon lärde af oss, skulle boxarne komma och döda henne. Gumman blef då rädd, reste ned till ett tempel och brände rökelse samt förklarade, att hon ej vidare skulle tänka på att lära den nya läran. När hon kom tillbaka till sitt hem, föll hon omkull och dog, som det troddes. Släktingarna offrade den sedvanliga tuppen för de döda samt lade gumman på en bänk och började ordna med begrafningen. Äfven skickade de hit bud efter min värd. Denne dröjde ett par dagar, till dess afgudaceremonierna skulle vara öfverstökade och gick så dit. När han kom fram, fann han gumman sittande på en stol lifs lefvande. Hon hade varit skendöd och hade left upp redan på andra dagen. Nu försäkrade hon, att hädanefter skulle ingen kunna skrämma henne att ej lära, ty nu visste hon, att vår Gud var den rätte Guden. Hon hade varit en andebesvärjerska i hela sitt lif.

Flera liknande händelser kunde jag berätta, men mitt bref blefve då för långt. Därför slutar jag nu med en innerlig bön, att I skolen bedja *mycket* och *ihärdigt* för Kuang-Keo-trakten. »Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.»

I Herren tillgifna
Sigrid Engström.

Haichow den 30 sept. 1905.

Vid sista stora missionsmötet i Puchow hade vi glädjen döpa 10 personer, däribland två gifta par, och på församlingsmötet utvaldes tre diakoner, som sedan i höst enligt Guds ord skola afskiljas för sitt ämbete. Bönemötena kl. 7 f. m. voro till stor hjälp, och vid ett af dem voro vi på våra knän nära en timmes tid. Evangelisten *Lo* från Puchow talade mycket rannsakande om »*Hindren för en verksam bön*». Vår unge broder ger godt hopp om sig för framtiden, om Herren får behålla honom i ödmjukhet. *Bedjen härom, ty arbetet är så beroende af infödda medhjälpare!* Bland andra möten blef fråge- och samtalsmötet rätt lifligt. Deltagarnes antal uppgick till omkring 120. Fyratiotre sutto ned omkring Herrens bord.

»Äran, äran den skall Jesus ha uppå jorden och i himlarna.»

Låt mig från vittnesbördsmötet meddela broder *Changs* anförande: »I min by», berättade han, »bor en man vid namn *Iao*, hvars ena son både rökte opium och stal. Fadern hade redan enligt vedertagen kinesisk sed beslutat att bringa denne sin son om lifvet, för att ej skam och olycka genom honom skulle dragas öfver familjen. Då kom en af byns hufvudmän till honom och föreslog, att han genom en större donation till den pågående tempelbyggnaden skulle göra sig gudarna särskildt bevågna. Sonen skulle få tillåtelse att bebo ett af rummen i templet under gudarnes särskilda hägn och beskydd. Fadern omfattade förslaget såsom ett sista botemedel för sonen och utbetalade täl 60 = Kr. 150. Under vistelsen i templet fortsatte emellertid sonen sitt gamla lif och blef åter anklagad för stöld». Broder *Chang* fortsatte: »Jag bad då fadern göra ännu ett försök — låta mig afvänja sonen från opiet och tillåta mig att undervisa honom om Jesus. Härtill gafs tillåtelse med det resultat, att den förlorade sonen blef fri från sitt opiebegär och upphörde att stjäla. Sedan dess har hans yngre bror sändts till församlingens skola i Puchow.»

Nu något om
vårt första stora missionsmöte i byn Peh-shu.

Fredagsmorgonen den 11 aug. sutto bröderna Kuo, Chang och jag upp på våra säkra mulor för att begifva oss till *Peh-shu ts'uen*, d. ä. Cypressbyn, där min familj och jag tillbringade sommaren år 1902. Vid middagstiden uppnåddes högsta punkten, hvarifrån Gula floden och provinsen Honan tydligt kunde iakttagas. Under nedstigningen passerade vi stora lundar af valnötsträd. Här låg ett litet värdshus, uppfördt af jordmurar och med halmtak, där vi intogo vår middag.

Strax före mörkrets inbrott anlände vi till Peh-shu ts'uen och rönte där ett hjärtligt emottagande af de troende. Männen stodo samlade på bygatan på ena sidan utanför det lilla kapellet och kvinnorna med några skolflickor på den andra. Efter en stund anlände fröken Frida Prytz i vagn.

Påföljande dag, lördagen, företedde den annars så stilla, lilla byn en mycket liflig anblick. Hufvudgatan

var förvandlad till en marknadsplats med ett tiotal stånd, mest för matvaror, mellan hvilka åsnor och mulor sågos komma och gå, medförande mötesbesökare, i synnerhet kvinnor och flickor, som för sina små fötter hade svårt att gå. Detta möte hade annonserats vida omkring, redan en månad i förväg, och våra värdar fingo under två dagar glädja sig åt fullsatt lokal. Såsom predikanter deltogo bland andra bröderna *Lo, Chang*, (från Haichow), *Kuo*, diakonerna i Puchow, *Sie* och *Uang* samt undertecknad. Tvänne stora röda fanor (trekantiga), hvardera försedd med fyra skriftecken å svart, svajade öfver ingången till kapellet. Ej blott detta var fullsatt under mötena utan äfven gården utanför, öfver hvilken man spännt en stor tältduk såsom skydd för solen. Ordet förkunnades samtidigt ute på gatan för dem, som ej fingo rum i kapellet eller på gården. Predikningarna voro enkla och rakt på sak, och den stora skaran af utomstående besökare — säkerligen flera hundratal — var ovanligt uppmärksam.

Jag kände mig emellertid rätt beklämd på söndagsaftonen strax före vittnesbördsmötet, emedan dessa möten ofta äro ganska andefattiga. Då kommer broder *Tu* till mig och säger: »Låt oss i kväll ha ett sådant möte, som *Lao Fu muh-si* (gamle pastor Franson) brukade ha». Här kom mig Herrens Ande till hjälp, och *Tu* fick leda mötet. Under detsamma kommo tjugu personer, män och kvinnor, och begärde förbön. Herren ske pris! *Bedjen för dessa!* Nästa dag, måndagen, skedde hemfärden. Vår kärleksrike Faders hand bevarade oss äfven då på de farliga stigarna, och i månskenet återkom jag i frid till mina kära i grottorna efter en sex svenska mils lång dagsridt.

C. H. Tjäder.

* * *

Honanfu den 27 okt. 1905.

Vårt höstmöte hölls den första söndagen i oktober. August Berg hade utsatt sin resa, så att han skulle vara med, men han blef fördröjd och hann blott till mötet i Yungning följande söndag. Här döptes två män (en af dem vår gamla vän, läraren Chang Wu-hsio från Hancheng i Honan) och fyra kvinnor, hvilka stått som sökare i flere år. Det var mycket uppmuntrande att höra deras frimodiga svar vid dopförhöret. I detta afseende stodo kvinnorna ej alls männen efter, äfven deras kunskap var tillfredsställande. Dopet förrättades på en inre gård och ganska tidigt på morgonen, så att endast ett fåtal icke troende voro med. Åtskilliga dopkandidater föreslogos till pröfning vid nästa möte, däribland en gumma, som påstår sig vara bortåt 110 år.

För att kunna upprätta en goss-skola beslöto de troende att insamla en fjärdedel af lärarens lön, om jag kunde garantera resten. Vi ha redan 9 elever, och flere ämna komma, om vi blott kunna anskaffa kökslägenhet och kock för dem.

Yungningmötet var ett slags farvälmöte för Anna Janzon och Ebba Burén, som sedan flyttade hit till Honanfu. De troende hade ännu brådt med höstarbetet ute på landet men kommo icke desto mindre nästan mangrant, och vi hade ett godt möte. Två män döptes uti floden i en stor folkskaras närvaro. Båda hade stått på prof länge, och vi hoppas, att de skola blifva sin Frälsare till ära och församlingen till gagn och glädje.

För ett par söndagar sedan voro min hustru och jag tillsammans ute i Changyang. Kvinnorna äro alltid så förtjusta, när de få ett besök. Vi män kunna ju göra så litet för dem. Nu när min hustru börjar förstå, hvad de säga, känna de sig ha mera del i besöket. Eftermiddagsmötet består egentligen i bibelläsning, d. v. s. hvar och en läser upp en vers eller mera, som de lärt under veckan, och uttalar sina tankar om dess innehåll, hvarpå ledaren rättar deras utläggningar eller tillägger något. Öfver ett tiotal kvinnor läste upp språk och talade helt frimodigt om hvad de förstodo af innehållet.

Evangelisten Kung har en opieasyl under en troende mans tillsyn omkr. 100 li härifrån åt sydväst. Vi besöka den tredje söndagen hvarje månad. Staden Yenshi, 70 li österut, skulle vi också besöka månatligen, men den forskare, som förr mottagit oss där, har råkat ut för förföljelse, så att han har dragit sig tillbaka. Bedjen särskildt för den staden!

Ossian Beinhoff är f. n. ute på en predikotur i söder och sydost, han ämnar vara borta en månad. Det är i själfva röfvaredistrikten han färdas, och där har hittills mycket litet arbete gjorts.

Ebba Burén är i Yungning och besöker de troende i byarna. Hon kommer väl hem i slutet af månaden och för hit de flickor, som komma till skolan därifrån. Vi ämna försöka ordna så, att hvarje månad någon härifrån vistas i det distriktet en längre eller kortare tid.

I Herren tillgifne
Carl F. Blom.

Segrande nåd.

(Af W. H. Aldis, tillh. C. I. M.)

Yang hade alltid varit mycket stolt. Han var en studerad och begåfvad man. Efter sin omvändelse växte han i nåden och blef allt ödmjukare. Ständigt sökte han inför Gud och inför hans ord pröfva sina gärningar. Det har varit en sann glädje att se, hur nådens verk gått framåt i hans hjärta och i hans lif.

För några veckor sedan inträffade en liten händelse, som jag här vill omtala. En af Yangs kvinnliga släktingar var skyldig honom en viss summa penningar, men som han visste, att hon var fattig, lofvade han att efterskänka skulden och ej nämna något mer därom. Skuldsedeln ref han sönder.

Men kvinnan visade sig ej vidare tacksam. Nästa dag kom hon tillbaka till Yangs hem, åtföljd af sin son, och i all tysthet stulo de löf från Yangs mullbärsträd. Yangs unge son såg detta och förehöll kvinnan hennes oriktiga handlingssätt, i all synnerhet som hans fader strax förut bevisat henne så stor godhet. Till svar befallde kvinnan sin gosse att grundligt piska upp honom, hvilken befallning åtlyddes.

När detta berättades för Yang, blef han mycket förtörnad, och som han var en af de mest betydande männen i hela staden, beslöt han, att kvinnan skulle straffas för sitt tilltag. Hon fördes nu till torgplatsen. När Yang själf anlände dit, mötte han sin broder, för hvilken han omtalade allt. »Kom in hit», sade brodern, »och låt oss i bön lägga fram saken för Gud.» Yang följde med brodern. Under tiden fördes kvinnan in på ett kafé, och dit församlades ock i hast stadens ledande män.

Medan detta pågick, hade de båda bröderna tillsammans böjt knä. Efteråt sade Yang till mig: »Jag vågade ej bedja, ty hur skulle jag kunnat tala om för Herren, att jag fört kvinnan till torget i afsikt att tillfoga henne en offentlig skymf?» Han steg hastigt upp från sin knäböjande ställning och begaf sig till kaféet, där nu en mängd människor hade församlat sig. I allas närvaro gick han fram till kvinnan och sade: »Jag vill bedja dig förlåta mig, jag borde ej nu ha handlat på detta sätt.» Han vände sig sedan till de ledande männen och sade: »Låt kvinnan gå hem igen.» — »Han är galen», var allas rop. — »Nej, jag är ej galen, men, såsom ni alla veta, är jag en kristen. Och ofta predikar jag här på gatan. Om jag nu predikar ett och praktiserar ett annat, hur kan jag då vänta, att I skolen tro min predikan? I känner mig sedan gammalt, och om ej en stor förändring försiggått med mig, så skulle denna sak ej ha ordnats så lätt.»

Vi, som veta, hur stolt Yang en gång var, kunna ej annat än förundra oss öfver Guds nåd, som förmådde den förut så stolte mannen att på detta sätt göra offentlig abön.

Strödda meddelanden.

Kongo, där Svenska Missionsförbundet för 25 år sedan upptog mission, har nu fått sin egen *sångbok med noter*, den enda i sitt slag i hela Central-Afrika.

Som det är endast något öfver tjugutre år sedan kongospråket började förvandlas till skriftspråk, kan man icke nog förundra sig öfver att ett sådant arbete kunnat utföras. Många af de missionärer, som nu arbeta i Kongo, kunna äfven se tillbaka på en tid, under hvilken underbara förändringar försiggått. Stora skaror hafva, sedan missionen begyntes, från att ha varit försänkta i hedendomens och afguderiets svåraste styggelser, blifvit rättfärdighetens tjänare, ljusets barn. Icke få arbeta äfven som lärare eller evangelister bland sitt eget folk.

År 1887 utkom för första gången en sångbok på kongospråket. Den var då helt oansenlig, utgjordes af blott ett litet häfte på 13 sånger och utkom i endast ett hundratal ex. Men antalet läskunniga ökades, och redan 1889, då en andra upplaga trycktes, omfattande 30 sånger, utgafs den i 300 ex. Emellertid ökades antalet omvända, skolorna blefvo flere, och man kände alltmera behof af omväxling i fråga om sånger. Så kunde år 1892 en tredje upplaga utgifvas på 125 sånger. Sedan har det gått ännu hastigare. Många af de omvända infödingarna började själfva författa sånger, särskildt sådana, som kunde passa för de kristna högtiderna, för dop, nattvardsgång o. s. v. Och redan 1897 blef en upplaga utgifven i 6,000 ex., omfattande 312 sånger. Denna upplaga är redan slutsåld, och en ny lika stor är tryckt på missionens tryckeri i Kongo, medan noterna till sångboken tryckts i Sverige.

Att sångboken fått så stor spridning, kan delvis bero på att äfven andra missionssällskap, som arbeta i Kongo, använda den.

Må nu Herren rikligen välsigna »Fridssångerna» i Kongo, att de få tjäna hans rikssak och blifva tusenden af omvända hedningar till glädje och tröst!

*

Tyskland har f. n. 24 missionssällskap med omkring 1,000 missionärer. På dess olika missionsfält finnas 2,500 skolor med 120,000 lärjungar samt omkr. 460,000 församlingsmedlemmar.

*

Efter nära 30 år har general Gordons bön om missionärer för Sudan börjat hörsammas. Af engelska kyrkans missionssällskap komma nämligen inom kort flera missionärer att utsändas till detta land, där det hedniska mörkret hittills varit det allhärskande.

*

Det Brittiska och Utländska Bibelsällskapet har utgifvit sin etthundraförsta årsredogörelse. Enligt denna utgaf föreningen förra året 5,857,645 ex. af den heliga skrift, däraf samtidigt på *tolf* nya tungomål. Om 390 personer komma till Bibelsällskapets hufvudkvarter i London, hvar och en representant för ett särskildt folk och språk, skola de där finna hela bibeln eller någon del däraf på sitt eget modersmål. Sedan sällskapet stiftades, hafva på dess förlag utgifvits 192,537,746 ex. af bibeln eller delar af densamma.

*

I Kina finnes en missionär på 132,136 människor, i Afrika en på 49,559, i Japan en på 60,172 och i Indien en på 73,987. — Det behöfves i sanning missionärer.

*

På det kinesiska missionsfältet arbetade under år 1904 1,233 evangeliska manliga missionärer och 849 kvinnliga, som tillhörde 67 olika missionssällskap. Trots denna splittring kan man säga, att alla dessa missionssällskap arbetat i frid tillsammans, något, som tog sig uttryck vid deras gemensamma konferenser.

Adresser till våra missionärer i Kina.

I *Yuncheng* vistas syskonen Bergs, Sandbergs och Fredrika Hallin. Adress: *Yuncheng* (Shansi) N. China.

Samma adress: användes tillsvidare för systrarna Emma Andersson, Maria Bordson, Olga Ahlman och Judit Gustafsson.

I *Hancheng:* Berglings, Nath. Högman och Ida Andersson. Adress: Hancheng, *Yuncheng* (Shansi) N. China.

I *Ishi:* Hahnes, Agnes Forssberg och Andrew Ericsson. Adress: Ishi, *Yuncheng* (Shansi) N. China.

I *Haichow:* Tjäders och Verner Vester. Adress: *Haichow* (Shansi) N. China.

I *Puchow:* Frida Prytz och Maria Nylin. Adress: *Puchow* (Shansi) N. China.

I *Tungchow:* H. Linder, Böllings och Anna Eriksson. Adress: *Tungchow* (Shensi) N. China.

I *Nienchi:* Stålhammars. Adress: Nienchi, *Honan-Fu* (Honan) N. China.

I *Sinan Hsien:* Maria Pettersson och Sigrid Engström. Adress: *Sinan Hsien* (Honan) N. China.

I *Honan-Fu:* Bloms, Ossian Beinhoff, Rikard Andersson, Anna Janzon, Ebba Burén och Mary Ramsten. Adress: *Honan-Fu* (Honan) N. China.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under december månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
725.	K. G. M.	10: —	
726.	Kollekt fr. Walla ss. gm S. A., Furusäter, Hjelteby	11: 13	
727.	O. E., Wånga	10: —	
728.	J. J., Maramö, Vernamo	10: —	
729.	O. A., Hesslcholm	1: 20	
730.	Barnens Kinabössa gm M. N.	10: —	
731.	Okänd i Umeå gm J. R.	5: —	
733.	G. R.	10: —	
734.	B. E.	5: —	
735.	Vaksala mfg gm E. Ö.	31: 26	
736.	A. J., Alingsås	25: —	
738.	N. P. K., Säby gm K. B., Tranås	25: —	
739.	Skärstads Norra mfg vid skördefest gm L. P. J.	20: —	
740.	Ett löfte Herranom	11: —	
741.	Från Ljungbergs arbetsfören. gm K. A., Åker	100: —	
742.	Från Syföreningen i Ryd, Mulseryd gm E. S.	30: —	
743.	J. i —ås gm d:o	17: 50	
744.	Ingelstorps arbetsfören. gm von S., Glemmingebro	30: —	
746.	A. E, Sthlm	75: —	
747.	L. & F. v. O., Grenna	10: —	
748.	C. V., Skyttlingebäck, Aneby	1: —	
749.	E. W., Sthlm	15: —	
750.	L. E., d:o	10: —	
751.	Tackoffer af A. & H. d. 10/12 1905	100: —	
752.	Sparbössemedel från H.	6: —	
753.	Från en småskoleklass i Sundbyberg	3: 25	
754.	Gm E. F., Jönköping	40: —	
755.	Gm d:o fr. Tenhult	5: —	
756.	Från Ulricehamn: Kollekt kr. 8: 25; resemedel kr. 5	13: 25	
757.	G. T., Ulricehamn	31: 35	
758.	A. A., Åsen, Åsarp	50: —	
759.	Kollekt i K. F. U. M., Falköping	15: 50	
760.	H. K., Sköfde	75: —	
761.	Kollekt i Sköfde gm G. Ö.	36: 21	
762.	Ungdomsfören. i Sköfde gm d:o	15: —	
763.	G. Ö.	4: 37	
764.	Insaml. i Klöfverdfala gm J. L., Ödeshög	10: —	
765.	Behållning af syören. för S. M. K:s försäljning	1,486: 26	
766.	»Missionsäpplen» gm K. B., Tranås	12: —	
767.	K. H.	12: —	
768.	E. W. till R. A:s underhåll	500: —	
769.	C. E. P. gm A. A., Lindesberg	13: —	
770.	J. A., Norrköping gm L. H.	50: —	
771.	Missionsvänner på Mölnlycke gm H. Z.	10: —	
772.	Rabatt å försålda böcker i Alingsås	18: 75	
773.	D:o i Skellefteå gm A. B.	4: 68	
774.	Sparbössemedel i söndagsskolan i Skellefteå gm d:o	8: 73	
775.	Frinnaryds Ev. Luth. arbetsfören. gm A. V. A.	25: —	
776.	K. V.	20: —	
777.	Dahla Blåbandsfören. gm A. Ö.	16: 25	
779.	E. O. U., Sthlm	30: —	
780.	»Tackoffer»	30: —	
781.	N. D., Ellensdal, Alingsås	1,000: —	
782.	Från systerfören. i Torpa, Farsbo gm E. J.	25: —	
783.	G. P:s sparbössa gm I. H., Elgarås	6: —	
784.	H. I:s d:o gm d:o	7: 51	
785.	Några fattiga barn gm d:o	—: 92	
786.	Efter aflidna Sofia Isaksson, Sickelsås, Björkö, gm A. S.	250: —	
787.	F. E:s Sparbössa, Norrköping	8: 56	
788.	S. E:s d:o	6: 44	
789.	Hiarums mfg gm C. E. B., Malmbäck	25: —	
	Transport kr.	4,444: 12	
790.	Från Syfören. vid Korsvägen, Bohult	10: —	
791.	K. F., Sthlm	50: —	
792.	B. D., Gbg	600: —	
793.	S. S., Sthlm	100: —	
794.	H. B., Malmö	5: —	
795.	S. A. B., Kristdala, för en ost	9: —	
796.	Jönköpingskretsens ynglingaförbund till H. L:s underhåll för 1905	1,000: —	
797.	Ur Marias Sparbössa	10: —	
798.	G. W—g	3: 50	
799.	A. F. W., Gransbo, gm K. B.	5: —	
800.	A. A., Sthlm	5: —	
801.	T. S. gm M. E. B., Ödeshög	5: —	
802.	J. S., Sunnerby, gm d:o	10: —	
803.	Onämnd, Nässjö, Luk. 1: 78, 79	70: —	
804.	Onämnd, Norrköping, gm K. S.	9: 37	
805.	L. N. gm d:o	3: —	
806.	J. A. J. gm K. Q., Askeryd, Aneby	5: —	
807.	Gåfva från en vän gm E. E. Falun	10: —	
808.	N. D., Alingsås	7: 50	
809.	Ryggestorps mfg gm K. B., Tranås	25: —	
810.	E. S, Kumla gm H. F.	40: —	
811.	S. N., Skellefteå	10: —	
812.	Från en arbetsfören. i Korsberga gm K. A. K.	25: —	
813.	N. M. O., Huskvarna	4: —	
814.	K. F. U. M:s missionskrets till J. B:s underhåll gm A. R, Gbg	100: —	
815.	A. I., Öfverum	10: —	
816.	Af en fattig bärplockerska gm E. S., Jönköping	4: —	
817.	Af B. P., Hakarp, gm d:o	300: —	
818.	Af en medlem i K. F. U. K., Filipstad, gm K. M. A.	10: —	
819.	K. F. U. K:s i Malmberget nordiska missionssöndag gm K. M. A.	5: —	
820.	Till Frida Prytz underh. jan.—juli af Daggryningen i K. M. A.	400: —	
821.	Fr. Ljungbergs arbetsfören. gm K. A., Åker	50: —	
822.	Fr. Alaryds mfg gm d:o	50: —	
823.	Sparbössemedel från Asby mfg gm K. F. K.	20: —	
824.	Från Styrestads mfg gm T. A., Malm	75: —	
825.	Missionsvänner i Hörsta gm P. L.	20: —	
826.	B. E. P—n gm E. S., Jönköping	5: —	
827.	J. P. gm d:o	5: 20	
828.	K. F. U. M:s m:krets, Gbg, till J. B:s underhåll gm A. R.	100: —	
830.	Sparbössemedel fr. O. L., Gefle	18: 85	
831.	A. A., Lindesberg	50: —	
832.	M. P. d:o	25: —	
833.	H. P. d:o	25: —	
834.	G. O., Gusselby	17: —	
835.	Mangelpenningar från Häga	16: 25	
836.	C. E. J.	50: —	
837.	Lindesbergs Kristna Ungdomsförbund gm O. E.	10: —	
838.	Onämnd (Kopparbergs poststämpel)	10: —	7,841: 79
	Till särskilda ändamål:		
732.	Från en barnfören. försäljning gm S. S.	116: —	
737.	Ur syföreningens för S. M. K. sparbössa till bibelkvinnor åt fru Blom och frk. S. Engström	50: —	
745.	Redbergslids syfören. i Gbg till evang. åt S. Engström gm B. J. S. N.	150: —	
778.	E. O. U. till evangelist i Berglings distrikt	50: —	
829.	Betlehemskyrkans Barnmfg till 4 barns underhåll gm L. H.	180: —	546: 00
	Summa kr. för dec.		8,387: 79
	Summa kronor för jan.-nov.		55,139: 33
	Under årets 12 månader		63,527: 12

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Kasta din omsorg på Herren! Han skall uppehålla dig.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 1 FEBRUARI 1906. Pren.-pris ¼: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

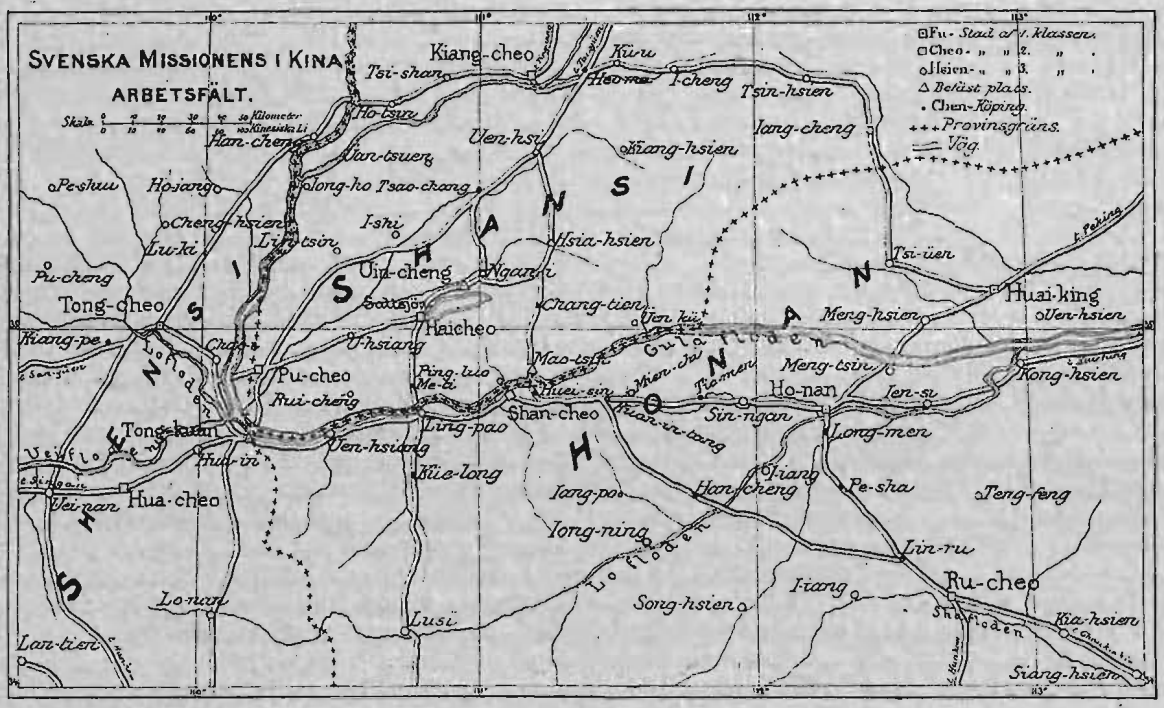

Innehåll:

Låt ditt ljus lysa! — En blick på missionen och den nuvarande ställningen i Kina. — De nuvarande världsförhållandena och missionen — Stationen Nienchi. — Hoppet förverkligadt. — En betydelsefull gåfva. — Bibeln i kinesiska kloster. — Meddelanden från Redaktionen. — Axplock från fältet. — Strödda meddelanden. — S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Låt ditt ljus lysa!

Ur Dagliga betraktelser af *Fr. Hammarsten.*

Ty si, mörkret öfvertäcker jorden och töcken folken; men öfver dig uppgår Herren, och hans härlighet skall synas öfver dig. Och hedningar skola vandra i ditt ljus och konungar i skenet, som uppgår öfver dig. Lyft upp dina ögon och se omkring dig. De församla sig alla och komma till dig: dina söner komma fjärran ifrån, och dina döttrar bäras på armarne. Då skall du se och stråla af glädje, och ditt bröst skall klappa och vidgas, när hafvets skatter bäras till dig. Kamelers mängd skola betäcka ditt land, dromedarer från Midjan och Efa. Från Saba skola de alla komma, föra guld och rökelse och förkunna Herrens lof. Es. 60: 2—6.

Då morgonsolen höjer sig öfver horisonten, färgas bergstoppen af dess strålar, medan ännu fälten och dalarne betäckas af töcken och mörker. Lik en sådan solbelyst bergstopp höjde sig Israel öfver de omkringliggande i syndens och otrons-mörker försänkta hednafolken. Israel ägde ingen annan härlighet än Herren. Det var »mindre än alla andra folk», det lyste icke genom sin talrikhet, men genom Herren. Icke genom sitt svärd intogo de landet; deras arm halp dem intet, utan din högra hand och din arm och ditt ansiktes ljus», Ps. 44: 4. Herren Gud lät soluppgången af höjden, Jesus, sin ende Son, lysa öfver Israel, och så kunde det återstråla sin Herres härlighet. Så är det ock med det andliga Israel i denna tiden. Det äger ingen härlighet mer än Herren. Det i världen dåraktiga, svaga, oädla och föraktade, ja, det som var intet, har Gud utvalt. Men öfver detta på all egen härlighet utblottade Israel har Herren uppgått och lyser däröfver. Således ock öfver dig, du Herrens elända, för hvilken det är slut både på stort och smått, skiner Herrens härlighet. Denna härlighet är hans förlåtande och rättfärdiggörande nåd, hans välbehag, hans trofasta kärlek, hans ledning, ja, hans egen närvaro. Men där icke Herren är känd, ligga mörkret och töcknet kvar. Folken må kallas de bildade nationerna och kulturfolken, individerna må nämnas upplysningens målsmän, de äro dock allesammans intet annat än mörker utan Gud och hans Son. Hvilken dom hvilar icke öfver den s. k. kristenheten, som i yttre måtto ägt ljuset utan att själf hafva genomstrålats däraf! Därför har också hednavärlden icke mycket att tacka den namnkristna världen för, men väl skall hon stå upp på domens dag och anklaga och döma det ogudaktiga släkte, som undanhållit henne frälsningens evangelium. Men du, Jesu församling, du Guds stad på berget, må du fatta din uppgift att låta ditt ljus, Herren, lysa för hedningarne, så att de aktgifva på det underliga skenet från Betlehem och Golgata! Hvilken nåd, att skenet uppgått öfver dig! Fattar du denna nåd, så vill du blifva en ljusbärare till hednavärlden. Ack, mina bröder, ju innerligare vi älska den Herre, som gaf sitt lif för oss, dess bättre ljusbärare ut till hednavärldens mörker äro vi. Älska vi icke ljuset, så når vår kärlek icke utom den trånga kretsen af intresset för oss själfva. Skymmer du bort din Frälsare, som gick i döden för dina svarta bröder, eller låter du Herren genom dig lysa ut i hednavärlden?

Missionen har en härlig framtid, och därför kunna missionens vänner bedja och arbeta i tro och glädje. Då Herren gifvit ett löfte om fullständig seger åt sin sak, så kommer denna seger ovillkorligen, om än tid och stund därför blifva andra, än vi tänkt. Men denna missionens slutliga segerperiod kan inbryta, när helst det behagar Herren. Må missionens vänner blott stå på sin post och inse, hvilken stor dårskap de beginge, om de fällde modet. Stor är den välsignelse, som redan vunnits genom evangelii förkunnelse, och ännu större välsignelse stundar. Många hafva redan kommit till tro, men ännu flere skola komma. De församla sig alla och komma till dig: dina söner komma fjärran ifrån, och dina döttrar bäras på armarne, d. v. s. hela Israel skall blifva frälst. Hafvets skatter bäras till dig, och folkens egodelar föras till dig. Från Midjan, Efa och Saba skola de komma, d. ä. både öster- och västerlandets hednaskaror skola tillbedja Herren. Kedars får och Nebajots bockar skola gå upp till Sion, således skall äfven Muhammeds folk böja knä för Jesus. Hela världen skall ligga för Jesu fötter. När Guds lilla kämpande församling upplefver dessa löftens fulla förverkligande, skall hon uppfyllas af glädje, rent af stråla af fröjd, och hennes bröst skall vidga sig och klappa. Herren Gud gläder sig, när en enda syndare sig omvänder och bättrar, och församlingen har hans sinne; därför skall hon bäfva af fröjd, när hela världen tillbeder Guds Son. Här kan du pröfva dig själf och se, om du har Herrens sinne eller icke. Skådar du framåt och bidar denna saliga tid, om hvilken denna text talar? Vidgar sig ditt hjärta, då själar vinnas åt Jesus? Lider du verkligen däraf, att Jesu kärlek finner så föga gensvar i världen? Du vet, om du det gör, ty det är icke svårt att känna, hvad som utgör hjärtats sorg och glädjeämne. Men om du älskar Jesus och således äfven missionen, så lyft upp dina ögon och se, hvad Herren redan gjort, se, hvad han i denna tiden verkar i hednavärlden och se i tron framåt mot fulländningen! Den kärlek, som på korset blödt för världen, måste slutligen vinna världen. Hans arbete och hans gärning kunna icke vara utan frukt, och därför icke heller det arbete, som sker i hans namn. Se uppåt! Ser du nedåt, så växa och frodas småsinnet, girigheten, olusten, själfviskheten och andra missionens fiender i ditt hjärta. Men om du lyfter upp dina ögon, så ser du Herren, och då ser du äfven missionen i ljuset från hans ansikte.

O, min Frälsare, du, som älskat världen, så att ditt hjärta brast, kom ock mitt hjärta att vidgas och klappa för missionens sak!

Amen.

En blick på missionen och den nuvarande ställningen i Kina.

Af K. I. M:s direktor *D. E. Hoste.*

Vi anse det som en stor förmån att hafva fått arbeta tillsammans med Mr. Hudson Taylor, men det är en fara, att vi efter hand skola förgäta den hängifvenhet, den praktiska självförnekelse, det mödosamma arbete och den villighet att lida för evangelii skull, som genom Guds nåd karakteriserade missionens grundläggare, och som utan tvifvel till stor del voro orsaken till att missionen växte och blef ett redskap att i så stor utsträckning utbreda evangelium i Kina. Vi hafva en stark förnimmelse af att vi såsom mission i närvarande stund behöfva inse detta. Historien upprepar sig själf. Och vi veta alla, att missionsorganisationer äro utsatta för faran af att urarta. En mission begynnes af någon obemärkt, föga känd men af Gud uppväckt man. Han arbetar, beder, blir kritiserad och motverkad, men han vandrar med Gud, och det behagar Herren i sin nåd att välsigna och uppehålla honom. Småningom växer arbetet. De dagar, som voro så rika på förakt, smälek, vedermödor och faror, höra till det förflutna. Och nu inträffar lätt, hvad jag nyss åsyftade: ett gradvis skeende förfall.

Missionen är icke något självtaget verk. Gud har bestämt oss för detta arbete. Åt oss har evangelium blifvit ombetrodt, och skall missionen utföras som sig bör, innebär det å vår sida beredvillighet att utstå lidande och förödmjukelse, att utföra ett mödosamt arbete, ja, att offra våra lif. Äro vi villiga härtill?

Visserligen förändras de yttre omständigheterna, allt eftersom tiden fortskrider. Alldeles samma svårigheter som i det förflutna skola icke återkomma, men icke desto mindre skall det arbete, hvartill vi äro kallade, icke kunna utföras utan på nu angifna villkor.

Tillåten mig erinra om en eller två af de faror, som många af oss tro äro förbundna med den nuvarande situationen i Kina! Vi känna alla till att sedan den af boxarne framkallade röreisen misslyckades och de västerländska makterna öfver dem vunno en lätt seger, hafva kineserna, alltifrån den kejserliga regeringen och ned till folkets lägsta klasser, blifvit öfvertygade om de västerländska metodernas öfverlägsenhet i fråga om krigföring. Men beträffande många andra förhållanden erkänna de icke våra metoders öfverlägsenhet. De betrakta oss emellertid med en viss aktning och önska själfva vinna den kunskap, som skall sätta dem i stånd att reformera sig efter västerländskt mönster. I så fall har visserligen det rysk-japanska kriget för dem varit en åskådningslektion.

Därför ropas det nu ock från alla håll på undervisning, och för kunskapen i och för sig tror jag ingen här hyser någon fruktan. Men låtom oss komma ihåg det ordspråk, som säger: »det goda är fiende till det bästa». Såsom en mission äro vi af Gud utvalda för att predika evangelium för kineserna och att bland dem upprätta andliga församlingar, grundade på »bättring till Gud och tro på Herren Jesus Kristus». Med andra ord, oss är i vår ringa mån och efter vårt trosmått evangelium anförtrodt. Nu löpa vi fara att vika af från Guds ord och från vårt mål: att uppbygga en församling af andliga kristna, och i stället vända oss till det, som är ganska godt i och för sig och i många afseenden önskvärdt, men dock icke det bästa, det högsta, det mest väsentliga. I samma mån, som församlingarna växa och antalet barn, som tillhöra de kristna kineserna i dessa församlingar, förökas, blir det af allt större vikt, att dessa barn erhålla kunskap i Guds ord och en kristlig uppfostran. Föräldrarne, som nyss själfva blifvit uttagna från hedendomen, äro i allmänhet olämpliga att handleda dem; vi måste därför åtaga oss denna ungdoms kristliga undervisning och uppfostran. Detta insåg Mr. Hudson Taylor redan vid missionens begynnelse. Allt efter som missionen tillväxt, har också den gren, som rör undervisningen och uppfostran, mer och mer utvecklats.

Men detta är någonting helt annat än att offra tid, pengar och män endast på att gifva Kina västerländsk bildning, något som tydligen icke är vår sak. Det finnes personer, som äro kallade härtill, och vi önska dem framgång, men, hvad vår mission beträffar, hafva vi mer än tillräcklig användning för såväl våra personliga krafter som penningmedel genom att fullfölja vårt ursprungliga program.

Såvidt min iakttagelse är riktig, gifves det äfven en annan sak, angående hvilken vi behöfva vara på vår vakt. Utländingen i Kina betraktas i allmänhet numer icke som »en utländsk djäfvul» utan som representant för västerländsk, politisk makt och för mycket, som af kineserna skattas högt. Följden är, att vi, missionärer, som för icke många år sedan voro utsatta för hån och förakt, nu för tiden blifva mer eller mindre artigt bemötta. Medan vi tacksamt begagna oss af de nya tillfällen att predika och undervisa, som sålunda beredas oss, behöfva vi vara aktsamma, så att vi icke komma in i en falsk ställning. Utan vår vetskap kunna nämligen ränkfulla män söka förbindelse med oss för att under skydd af vårt inflytande och vår förmodade politiska makt arbeta för sina egna syften, och sålunda kunna vi utan att ana det, komma i en ställning, icke mycket olik den, som många romersk-katolska missionärer intaga.

Det är icke alltid lätt att styra en riktig kurs. Å ena sidan kunna vi icke helt enkelt stänga dörren till för sådana, som komma till oss och begära undervisning. Detta vore att låta ett godt tillfälle gå sig ur händerna. Å andra sidan behöfva vi, såsom nyss sades, fasthet och försiktighet vid behandlingen af detta slags folk, om vi skola kunna undvika att blifva öfverflyglade af personer, som vilja begagna oss för dåliga syften.

Tillåten mig nu begära edra förböner, edra ständiga förböner med afseende på följande tre förhållanden: För det första att hos oss såsom en mission må bevaras en beredvillighetens anda att vara ringa, föraktade, fattiga, att lida — en sådan ande, som utmärkte Mr Taylor och dem, som voro med honom. Vi äro rädda för att komma in i ett sådant tillstånd, att vi taga sakerna lätt och tänka, att Guds verk kan utföras utan möda. Min erfarenhet, så långt den sträcker sig, liksom ock mitt studium af såväl skriften som andra böcker, öfvertyga mig om att icke något Guds verk kan utföras utan möda, utan verklig själfuppoffring, verkligt lidande, verklig förlust, verklig vanära och förakt.

På det ena eller andra sättet skola sådana erfarenheter alltid ingå i missionsarbetet. Må vi vara beredda härpå!

För det andra, bedjen för oss, att vi må kunna hålla fast vid det arbete som af Gud gifvits oss att i Kina

söka uppfostra en generation af intelligenta, kinesiska kristna!

Och slutligen, bedjen, att visdom må gifvas missionärerna att rätt behandla den stora mängd af personer, som begära undervisning!

Låtom oss taga Guds verk allvarligt! Jag kan icke underlåta att stundom tänka, det nu för tiden, då så många missionstidskrifter och kristliga tidningar finnas och så många möten hållas, det ligger en stor fara nära till hands, att man skall begagna sig af allt detta på ett vårdslöst sätt och utan att närmare tänka på hvad frågan gäller. Allt detta ålägger oss ett stort ansvar. Kanske läser jag t. ex. i »the Christian» om huru kyrkans missionssällskap nyligen utsändt en skara arbetare till det aflägsna Sudan. Nåväl, detta medför för mig ansvar. Beder jag för dessa män? Gifver jag något för att hjälpa dem? Hvad är det för nytta med att jag på ett möte hör om missionen, om jag efteråt endast kan säga, att jag blifvit intresserad? Beviset på att ett möte verkligen varit mig till gagn är, att jag efteråt handlar och *fortsätter* att verka för den sak, som väckt mitt intresse. Må Herren hjälpa oss alla!

Det finnes förvisso många, som knappast torde ana, huru mycken bön, som under denna missions tillvaro varit förbunden med dess utveckling. Det har varit ständig bön, och det måste fortfara på samma sätt. Det kan icke gå med mindre. Vi måste bedja ihärdigt och arbeta ihärdigt; då skall Gud skänka oss välsignelse och hjälpa oss, ty han är »all nåds Gud».

Vi känna alla, hurusom inom denna mission olika grenar efterhand hafva vuxit ut. Missionens grundläggare kunde också småningom fördela ansvaret på erfarna, af Herren honom gifna bröder, som voro dugliga att taga vård om dessa olika verksamhetsgrenar, under det han själf öfvervakade det hela. Jag vågar nu begära eder särskilda förbön för mina bröder på dessa viktiga poster liksom för ledarne och kommittéerna i hemländerna, icke endast för dem, som vi hafva i Storbrittanien, utan äfven för dem, som arbeta i Amerikas Förenta Stater, i Canada och i Australien, vidare för de bröder, som äro associerade med oss i Tyskland, Skandinavien och Finland. Viljen I bedja, att vi alla fortfarande må vandra i kärlek och i undergifvenhet för hvarandra i Kristi fruktan? O, bedjen för oss, att Herren må göra oss »rika och öfverflödande i kärleken till hvarandra!» *Ett arbete sådant som detta kan endast äga bestånd i en atmosfär af kärlek.* Under kärlek har detta arbete växt upp. Det gick icke så till, att Mr Taylor en vacker dag steg upp på plattformen och sade: »Jag är ledare, och ni yngre må komma fram och underskrifva handlingarne och göra, hvad jag säger eder.» Under sådana förhållanden skulle arbetet icke ha hållit tillsammans ens en half timma. Hemligheten till att missionen genom Guds nåd blef, hvad den är, var, att grundläggarens kärlek och hängifvenhet, hans sympati och mildhet tryckte sin stämpel på det hela. I verkligheten var han »ibland oss såsom den som tjänade». Ja, han utgaf sig själf i sanning.

Det är en lätt sak att framträda som en kristen, då man står på talarestolen, och att där tala riktigt bra, men det är icke lika lätt att i allt visa sig som en kristen ute i Kina under den spänning och det tryck, som arbete och stridigheter där ofta medföra. Jag har sett Mr Taylor då förhållandena voro ganska stormiga, pröfvande och tröttande, och jag kan i sanning säga: »Han var en Kristuslik man. Det fanns hos honom ingenting af en hög man, som söker betvinga yngre bröder. Han var i verkligheten en sann, andlig ledare.

Det finnes något, som man skulle kunna kalla en djäfvulens vrångbild af andlig ledning, t. ex. då en person, som innehar ett ämbete, fordrar af andra, att de åt honom alldeles skola uppgifva sitt förnuft och sitt samvete. Med andra ord, han vill utplåna andras personlighet. Detta kalla vi papisteri och katolicism. Kanske skulle vi dock alla, om vi haft tillfälle därtill, bildat oss en liten »vatikan» i våra hjärtan. Hvad menas då med ett andligt tjänande? Jo, det är just detta, att du, om du ser mig hafva orätt, genom bön, andligt inflytande, finkänslighet, kärlek, fördragsamhet och tålamod förmår upplysa mitt förstånd och samvete och sålunda kommer mig att med glädje ändra mitt felaktiga handlingssätt. Men sådant erfordrar andlig kraft lika mycket, som när det gäller att omvända en syndare från hans vägars villa. Hvad vi behöfva förstå, när vi söka hjälpa våra bröder, är just detta, att det måste ske på ett andligt sätt! Vi minnas ock, att en af de första egenskaper, aposteln omnämner, då han beskrifver, huru en föreståndare bör vara, är »icke egenvillig» (eng. öfvers. Tit. 1: 7).

Här äro t. ex. några kära, omvända kineser. De äro okunniga och bristfälliga i sitt lif och sitt uppförande. Det är nu frestande att så att säga med våld söka draga dem upp till en högre nivå. Det synes dig, som om dessa kära bröder blifvit försumliga, och du vill väcka upp dem. Nå väl, om du tager fram din ämbetskäpp och försöker slå dem, så är det till föga nytta. Det tjänar till intet att behandla dem i köttslig kraft. Du må hafva rätt i din uppfattning, men dessa bröder inse det icke, och om du försöker tvinga din uppfattning på dem, så kan du möjligen lyckas men har själf begått ett värre ondt än det, som du sökt bota hos dem. *Vi måste vänta på Gud. Herren allena kan regera sitt folk.* Det är icke *vi*, som skola regera. Må vi bedja: »Herre, välsigna du ditt folk och regera dem du!» O, att Gud genom sin Helige Ande mer fullständigt än hittills finge hafda Jesu herredöme inom och öfver hvar och en af oss!

Låtom oss komma ihåg, dyra vänner, hvad som är hufvudsaken. Hvilken är eder personliga ställning till Herren Jesus Kristus? Älsken I honom? Hören, hvad Jesus sade till Petrus: »Älskar du mig»? Kunna vi säga: »Herre, du vet, att jag älskar dig?» Huru svaga och bristfälliga vi än må vara vid utförandet af denna missions arbete, om vi i sanning kunna bedja: »Jesus, var du Herre öfver mitt hjärta!» då hafva vi likväl det väsentliga, som fordras för att vinna fasthet, tillväxt och duglighet i vårt arbete.

De nuvarande världsförhållandena och missionen.

Af professor *Warneck.*

I.

Det fruktansvärda rysk-japanska kriget, som genom president Roosevelts bemedling afslöts den 29 augusti 1905, är obestridligen af omfattande världshistorisk betydelse. Det har nämligen icke blott verkat en fullständig förändring af det politiska läget i Ostasien utan har

äfven kraftigt ingripit i gången af hela människosläktets historia. Det är ju särskildt utmärkande för den närvarande tiden, att de stora händelsernas svallvågor rulla långt utöfver gränserna för de områden, där dessa händelser timat, och sålunda komma att utöfva ett världsomfattande inflytande. Genom kommunikationsmedlens utveckling träda vi i närvarande tid lätt i förbindelse med hela världen. Samfärdseln, handeln, vetenskapen, politiken, allt är världsomfattande. Den nära beröringen folken emellan har medfört ett ömsesidigt gagn, men den har också gifvit anledning till många konflikter. Äfven missionen röner alltjämt inflytande af denna förbindelse folken emellan och får därigenom alltmer karaktär af världsmission. De stora världshändelserna gifva å ena sidan ökade tillfällen åt missionen men medföra å andra sidan stora faror för densamma.

Med det segerrika Japan har en ny stormakt uppträdt på skådeplatsen. Det japanska folket har redan begynt spela en viktig roll i världshistorien och kommer utan tvifvel att för framtiden göra så i ännu större omfattning. Det är icke blott genom de militära stordåden, det lilla örikets folk slagit världen med förvåning. Liksom öfverhufvud taget stora krig aldrig afgöras blott och bart genom öfverlägsen strategisk taktik, så har också i fråga om Japan flera andra faktorer måst tagas med i beräkningen för att kunna förklara dess segerrika framgång. Först vilja vi då nämna en rent japansk dygd, nämligen den starka fosterlandskärleken. Denna besjälar hela det japanska folket i så hög grad, att den nästan blifvit dess religion och gör, att de anse intet offer för stort för fäderneslandet. Men det, som mest bidragit till Japans framgång, är det stora uppsvinget i kulturellt hänseende, som, ännu knappt ett århundrade gammalt, står utan motstycke i mänsklighetens utvecklingshistoria. Hand i hand med japanernas sträfvan att tillägna sig européernas tekniska färdighet har gått en storartad verksamhet för folkbildningens höjande, och på jämförelsevis kort tid har hela landet öfverdragits med ett nät af högre och lägre skolor. Vi få dock ej taga allt, som glimmar, för guld. Japanerna hafva gjort alla sina eröfringar såväl när det gäller militärtekniken som alla öfriga områden af kulturen på helt främmande mark. De hafva ännu aldrig på något område visat sig i stånd att skapa något nytt utan hafva alltjämt lånat från andra. I konsten att efterapa äro de oupphinneliga. De äro de läraktigaste lärjungar, världen har sett, och att denna främmande kultur hos dem ej stannat på ytan som en vacker fernissa utan verkligen blifvit deras egendom, därpå har det långa och farliga kriget med en mäktig fiende gifvit glänsande bevis. Hela världen står slagen med förvåning öfver de storverk, japanerna mäktat åstadkomma. De hafva under detta krig uppträdt alldeles glänsande ej blott på det militära området, de hafva äfven betett sig som ett civiliseradt folk. De hafva på bästa sätt sörjt ej blott för sina egna utan äfven för de ryska sårade och fångna, och, bortsedt från några enstaka fall, hafva de ej låtit några barbariska handlingar komma sig till last. Deras uppträdande har tvärtom, så vidt vi känna genom de trovärdiga vittnesbörd, som föreligga, varit af högre sedlig halt än ryssarnes. Japans ära har dock delvis blifvit befläckad genom det upplopp, som utbröt i Tokio på grund af missnöje öfver att fredsslutet ej var ärorikt nog. Vid detta tillfälle förstördes, som vi veta, ej blott regeringen tillhöriga byggnader utan äfven en del kristna kyrkor. Visserligen visade våldsverkarne efteråt blygsel öfver hvad de gjort, och regeringen synes ganska snart hafva återställt ordningen och sopat igen spåren af detta osköna slut på det så ärorika kriget, men hvad som skedde, står dock kvar som en varning att icke öfverdrifvet idealisera japanernas dygder.

Om fredsslutet än icke gaf några milliarder åt segraren, blef vinsten dock ej liten. Japan har skördat en icke ringa ära och vunnit en betydande maktställning. Utom förvärfvet af Port Arthur och södra delen af Sachalin har det fått sig tillerkändt öfverväldet öfver Korea och vunnit ett öfvervägande inflytande i Mandschuriet, ehuru detta sistnämnda land fortfarande räknas såsom tillhörigt Kina. Sålunda har Japan skaffat sig fast fot på Asiens kontinent, och hvilket bruk det tänker göra af sin nyvunna ställning, har redan börjat träda i dagen. Vi lämna Korea, där japanernas verksamhet är mindre i ögonen fallande, för att kasta en flyktig blick på Kina.

Redan före kriget hade denne jätte, om hvilken Napoleon I gaf det rådet, att man borde låta honom sofva, börjat vakna. Det var kriget, som fullständigt öppnade ögonen på jätten. Kina har ändtligen insett, att det likaväl som Japan måste söka tillägna sig Europas vetenskap och kultur för att kunna värna sin självständighet, och det hyser nu ett brinnande begär att snart se sig i stånd att kunna afvärja angreppen från deras sida, af hvilka de lidit så mycken orätt och så djupa förödmjukelser. Detta förklarar det plötsliga omslaget i Kina. Japan, som det korat till sin ledare och lärare, gör bruk af tillfället. Redan har den kinesiska regeringen antagit ett stort antal japaner i sin tjänst såsom militärinstruktörer och ett ännu större antal såsom lärare i de högre skolorna. Tusentals unga kineser hafva rest till Japan för att studera, och de återvända vanligen till sitt fäderneland fulla af hänförelse öfver den japanska odlingen. Äfven kinesen besitter i hög grad förmågan att tillägna sig kunskaper, och äfven om förvandlingen ej kommer att försiggå så hastigt och så radikalt i hårflätans land som i den uppgående solens, kommer den dock att med all säkerhet blifva genomförd. Det främlingshat och den stolta självförhäfvelse, som så länge gjort kineserna oemottagliga för västerländsk vetenskap och kultur, finnas ej hos japanerna. I kampen med Ryssland hafva de visat, hvad de förmå. Hvarför skulle ej kineserna följa i deras spår och lära af dem? Japanerna äro vidare bättre lämpade att vara kinesernas lärare än européerna. Det är lätt för dem att lära språket, att tillägna sig kinesernas sätt att tänka och att vänja sig vid deras seder. De tillhöra, såsom kineserna säga, samma familj. Det är ju möjligt, att detta intima förhållande de båda folken emellan ej kommer att fortfara så länge, men för närvarande är ställningen sådan, att ingen af de västerländska makterna lär kunna beröfva Japan denna dess inflytelserika ställning. Med Japans tillhjälp arbetar nu Kina på att förstärka sin armé och att göra framsteg på den europeiska bildningens alla områden.

En förut hos kineserna såsom nation okänd egenskap, nämligen fosterlandskärleken, börjar nu framträda. Självmedveten, stolt öfver sin nationalitet, full af förakt för och hat mot de »utländska djäflarne», sådan har sonen af Midtens rike alltid varit, men patriot börjar han först nu att blifva.

I och med denna ännu nyss påbegynta utveckling är en nydaning af det politiska och det ekonomiska läget icke blott för Ostasien utan för hela världen i antågande. Japan har redan eröfrat sig »en plats på solen», och Kina börjar nu äfven göra anspråk på en sådan. Tanken på en delning af Kina måste för alltid uppgifvas. Tillsammans räkna Kina och Japan en befolkning på väl 450 millioner. När dessa massor tillägnat sig den europeiska civilisationen, blifva de en makt, som Europa måste respektera, till och med om emot all förmodan de europeiska staterna gjorde gemensam sak för att motarbeta de ostasiatiska medtäflarne. Dessa torde till och med kunna göra sin makt gällande mot ett förenadt Europa och Amerika.

Öfvergå vi till det ekonomiska området, finna vi äfven där, att kineserna lika litet som japanerna äro i saknad af rika anlag till utveckling. Kinesen är vaken, slug, händig, skicklig, ihärdig, förnöjsam, ytterst vetgirig, en duglig handlande och köpman. Äfven inom industrien kommer han att utmärka sig, när han tillägnat sig vår tekniska färdighet, något som han kommer att göra med lika stor lätthet som hans föregångare, japanen. Att kineserna redan äro medvetna om sin ekonomiska maktställning, gifver sig tillkänna genom det sakförhållandet, att de redan visa allt större ovillighet att medgifva européer rätt att bygga järnvägar och idka gruvdrift i landet utan själfva söka taga detta om hand. Deras ämbetsmän och köpmän börja vidare bilda bolag för att gemensamt arbeta på utvecklingen af landets näringskällor. Genom den nyligen timade bojkottningen af amerikanska varor hafva de börjat öfva ett kraftigt tryck på Förenta Staternas regering i afsikt att få de stränga lagarne mot invandring af kineser i Amerika mildrad.

Man måste således räkna med dessa ostasiatiska medtäflare både på det politiska och ekonomiska området. Ju ärligare man gör detta, och ju mer man unnar dem deras eget, desto mindre svårigheter skall denna täflan framkalla. Ju öfvermodigare och hänsynslösare åter man uppträder gent emot dem, såsom om makt och vinning tillhörde ensamt européerna, desto mer hotande skall läget gestalta sig. Vi å vår sida tala om »den gula faran», de å sin sida tala om »den hvita». Täflan är ju oundviklig här i världen, men farorna därvid kunna inskränkas, om *vi* ej göra anspråk på att ensamma härska i världspolitiken och på världsmarknaden.

Stationen Nienchi.

Ännu en station har öppnats på S. M. K:s missionsfält, nämligen *Nienchi* i Honan. Broder G. A. Stålhammar, som länge haft denna stad med dithörande stora distrikt på sitt hjärta och under de sista åren tidvis arbetat där, reste dit i sällskap med missionär Aug. Berg strax efter stormötet i Sinan samt lyckades i västra förstaden alldeles invid stadsporten få hyra ett lämpligt hus till bostad åt sig och sin familj. I början af november skedde ditflyttningen. — Redan förut hade inne i staden hyrts ett kapell, och var en opieasyl anordnad. De få troende, som funnos i staden, mottogo med stor glädje syskonen Stålhammars och uppmuntrade dem på många sätt. Om evangelii första ingång på denna plats berättar broder Stålhammar med följande ord:

Den första begynnelsen till ett Guds verk här i Nienchi härleder sig från tiden före förföljelserna, då broder Hugo Linder hade sina opieasyler i Yuncheng. Äfven från Nienchi vandrade några opierökare den långa vägen till Yuncheng för att blifva afvanda. Under den tid de stannade i Yuncheng, hörde de Guds ord, och så buro de, ehuru själfva ej troende, det välsignade utsädet tillbaka till sin hembygd. En fattig opierökare vid namn Uang hörde, hvad de berättade från sin långa resa. Uangs far hade varit en förmögen herreman, men efter faderns död hade han på opierökning gjort af med allt, hvad denne hade, och var nu utfattig och förfallen. Men hvad han hörde af Guds ord och evangelium, gaf nytt lif i hans hjärta. Han hade aldrig varit längre bort än en half mil från sitt hem, men nu begaf han sig ut för att uppsöka någon troende man, som kunde hjälpa honom att lämna opielasten. Vid den tiden var det en snäll man i Yungning-församlingen (han dog förra året), som hjälpte dem, hvilka voro påverkade af Gud, att lämna opielasten. Han läste också bibeln med sina patienter samt lärde dem bedja. Uang gick till honom, blef afvand samt kom hem som en ny människa.

Efter förföljelserna 1900 kom jag till Sinan och började besöka dem i deras by. Från Sinan hade jag att färdas något öfver 10 svenska mil fram och tillbaka. Jag och min evangelist i Sinan besökte Nienchi en gång i månaden. Uang jämte ett par andra blefvo sedermera genom dopet upptagna i församlingen. Det sista året har Uang varit portvakt i det lilla gatukapell, jag haft i Nienchi, och när vi nu flytta hit, skall han hjälpa mig såsom evangelist.

Jag nämnde, att den man, som först besökte Yuncheng och kom tillbaka hit med evangelii budskap, samt sålunda blef upphofvet till verket, likväl ej genast blef troende. Emellertid lämnade också han sig förra året åt Herren, och vid vårt stormöte i höstas i Sinan blef han döpt. I förrgår försåg jag honom med litet opiemedicin, ett paket med biblar, sångböcker och traktater, och så skulle han begifva sig ut på norra landsbygden bortom bergen* för att vittna om Gud och hjälpa dem, som ville ha hjälp att komma ifrån opielasten. Vi bådo till Herren om välsignelse och nåd till detta verk.

Ja, det är ännu en man, som haft en del i Herrens verk här i Nienchi och det är Chi Venhsiå, broder Bloms förste evangelist i Honan. Chi Venhsiå's historia står visst i någon af de tidigare årgångarna af Sinims Land. Sedan han bott här i ett par år, lemnade han platsen och reste till Shensi.

Nienchi är ett stort och folkrikt distrikt och bildar liksom ett centrum för sig själft. Staden ligger 8 sv. mil från Honan Fu och ungefär lika långt från nästa stora stad väster ut, Shancheo. O, att Herren nu ville utföra ett verk i människornas hjärtan här i Nienchi! Frälsningen genom Jesus Kristus har varit okänd för folket här ända till de sista åren. O, Herre, gif ditt folk nåd att fullborda sin kallelse! —

G. A. Stålhammar.

* $1^1/_2$ mil norr om Nienchi stad resa sig höga berg, och bygderna på andra sidan om dessa benämnas af folket: »bortom bergen».

Hoppet förverkligadt.

Under flera år har det utgjort min innerliga åstundan att vid Hanchengs hufvudgata få öppna ett gatukapell och i förening därmed ett läsrum och lånbibliotek. Många gånger har jag till missionens finanskommitté inkommit med begäran om anslag härtill men lika ofta funnit, att den öfriga verksamheten kräft alla missionens tillgångar, så att jag fått nöja mig med löfte om att, så fort kassan tilläte det, få min begäran uppfylld.

I fjol vid denna tid kunde jag emellertid ej afstå från att genom Sinims Land bekantgöra detta behof för missionens vänner, och detta hade till följd förutom intresse och förbön för saken, att 91 täl kommit mig tillhanda.

I samband med mitt omnämnande af saken skref jag, att jag åtminstone för tillfället ämnade hyra ett utmärkt lämpligt hus, som jag och broder Högman samma dag hade besett. Emellertid strandade helt oväntadt underhandlingarna därom. Sedan dess ha vi gjort många försök att finna en passande och billig lokal men allt förgäfves.

Isynnerhet sedan vi i S. L. sågo, att Gud lagt på några missionsvänners hjärtan att stödja detta företag, gjorde vi nya kraftansträngningar. Först för tre veckor sedan sågo vi dem krönta med framgång, i det vi då fingo afsluta kontrakt på 60 täl pr. år för ett präktigt hus med det utmärktaste läge, hvari vi kunde inreda icke blott ett gatukapell, som rymmer omkring 150 personer, utan äfven få rum för skola, opieasyl, bibliotek och läsrum. Inredningen af detta hus hoppas vi kunna afsluta redan denna vecka.

»Predikobutiken», såsom gatukapellet kallas, togo vi redan för en vecka sedan i besittning. Tre kinesiska bröder predikade då jämte mig för första gången i denna lokal. Vi började kl. 7, då butikerna stängdes, och talade ända till kl. 9 för en stilla lyssnande, alltjämt växande skara. När vi slutade, var rummet alldeles fullt.

Gosskolan, som ända hittills varit utan ordentlig lokal, skall om några dagar flytta in i det nya huset, och opiepatienterna hålla redan på att flytta dit. Om ett par veckor hoppas vi, att allt skall vara i full ordning där.

»Tacken Herren med mig och låtom oss samfäldt upphöja hans namn», som sålunda bereder nya och *bättre* tillfällen att *komma åt* folket!

Bedjen ock, att många själar i denna nya lokal må höra sig till lifs!

Hancheng den 7 nov. 1905.

Rob. Bergling.

En betydelsefull gåfva.

Kina Inland missionens sjukhus i Changsha, Hunans hufvudstad, har helt nyligen af guvernören fått mottaga en betydande gåfva, bestående af omkring 5,000 kr. Den förändrade ställning, som Kina nu intager gent emot utländingen, och hvarpå en sådan storartad gåfva är ett bevis, är hart när otrolig. Det är nu 30 år sedan Kina Inland missionen först försökte börja missionsarbete i provinsen Hunan och 19 år sedan en af dess missionärer för första gången besökte Changsha. Vistelsen där blef dock ej långvarig. Missionären nödgades snart lämna staden, ledsagad utanför stadsmurarna af stadens tjänstemän. Ja, så kraftigt hafva utländingarnas alla försök att slå sig ned i Changsha motarbetats af ämbetsmännen och de lärde, att det först år 1901 lyckades en Dr Keller och en evangelist Li att hyra ett hus därstädes. Detta hus var det första, som i denna stad någonsin uthyrts åt en utländing. En hvar, som minnes alla de upprepade och fruktlösa försök, som gjorts att vinna fast fot i den omtalade provinsen, skall säkert mottaga dessa underrättelser med tack och lof till Gud för de nu så mycket gynnsammare förhållandena och för de förökade tillfällen till en framgångsrik verksamhet, som den omtalade händelsen utvisar.

Bibeln i kinesiska kloster.

Herr Kuntze, en af Brittiska och Utländska Bibelsällskapets missionärer, har tagit såsom sin uppgift att söka sprida evangelii ljus i de talrika klostren i den vilda bergstrakten vid Laoshan (i prov. Shantung), af hvilka somliga grundades af taoistiska och buddistiska missionärer så långt tillbaka i tiden som i det 7:e århundradet.

En afton anlände missionär Kuntze och en kolportör till det gamla klostret Huayuen. De rönte ett vänligt mottagande och blefvo införda i ett stort, vackert gästrum. Höga bokhyllor med uråldriga, kinesiska manuskript klädde väggarna. En gammal präst bjöd dem förfriskningar. Under samtalet började han fråga dem om skapelsehistorien och om Guds ledning med människosläktet i forna tider. Huru visste han något om detta? På en marknad, berättade han, hade han köpt en bok, som innehöll en berättelse om skapelsen, och denna bok gick nu ur hand i hand i klostret. Den vördnadsvärde gamle abboten kom också in och gjorde sina gäster många frågor. Efter aftonmåltiden blefvo de inbjudna till hans rum. Den gamle mannen satt då i sin höga karmstol, omgifven af 30 à 40 präster. »Var god», sade han till missionären, »och framför ert budskap! Och må mina yngre bröders öron uppmärksamt lyssna! Jag är en gammal man, och mitt minne sviker mig.» Herr Kuntze predikade under mer än en timmes tid och slutade med att öfverlämna sin egen bibel till sin åldrige värd. Denne förärade honom i gengåfva en egendomlig gammal bok, gulnad af ålder, med titel: »Heliga män från alla generationer», och som äfven innehöll taflor öfver helgonen. Hvar och en bar ett tecken allt efter den grad af helighet, som han uppnått under sitt lif. Somliga hade en liten måne såsom tecken, andra buro två små solar. Frälsaren, Herren Jesus Kristus, fanns äfven afbildad, ritad af en kines. Han bar tre solar såsom den fullkomliga helighetens tecken. Hvarifrån hade denna bok kommit, och huru hade Jesusnamnet funnit väg till detta urgamla, aflägsna kloster? Denna fråga förblef obesvarad.

Fatta aldrig ett beslut, sök aldrig bringa någonting å bane, förrän du lagt fram saken för Gud och är viss om hans vilja!

Meddelanden från Redaktionen.

I medio af december månad anlände ledaren för Kina Inlandmissionen *D. E. Hoste* från missionsfältet till London, och vid ett för honom anordnadt välkomstmöte framlade han Kina Inlandmissionens syn på missionen och den nuvarande ställningen i Kina, och bedja vi få fästa våra läsares uppmärksamhet vid detta föredrag, som finnes återgifvet på sid. 19, enär det innehåller för missionsvänner mycket behjärtansvärda uttalanden.

* * *

Till vår stora glädje och tacksamhet kunna vi meddela, att vår syster *Emma Andersson* nu blifvit fullt återställd från sin svåra sjukdom, och att hon väntades till Shanghai i början af januari.

* * *

Systrarna *Olga Ahlman* och *Judit Gustafsson* anlände till Sinan Hsien i medlet af december i sällskap med br. Axel Hahne. Resan hade gått väl, och de voro lyckliga och glada.

Axplock från fältet.

Från *Honan Fu* skrifver missionär *Rikard Andersson* i medlet af december: Under senaste tiden hafva vi här haft glädjen att se rätt mycket folk samlas till söndagsgudstjänsterna, så att kapellet, som rymmer öfver 100 personer, har varit fullt, och ibland ha åtskilliga fått stå utanför. Trots att fiendens makt är stor i denna stad, håller dock Herren på att verka sitt verk och såsom »den starkare» rycka ett och annat rof ur »den starkes hand».

Broder Beinhoff har nyligen varit ute på en månads resa, hvarunder han besökt platser, där ingen missionär förut varit, men där folket ändock varit villigt både att höra och att köpa böcker.

Strödda meddelanden.

Missionens tillväxt. Efter 36 års ihärdigt arbete hade de första kristna missionärerna i Kina endast lyckats samla 6 omvända infödingar omkring sig. Men i tro på Gud fortsatte de sitt tålamodspröfvande arbete, och efter ytterligare 36 år hade antalet församlingsmedlemmar stigit till 20,000.

År 1843 funnos i Kina 6 infödda kristna. Tio år därefter eller år 1853 funnos 350 kristna, 1865 2,000, 1877 13,080, 1886 28,000, 1890 37,300, 1897 80,000 och f. n. omkring 150,000.

För 40 år sedan fanns i provinsen Fukien icke en enda själ, som frågade efter evangelium, och ännu för 10 år sedan ansågs denna provins som en af de mest ofruktbara i andligt hänseende. Nu finnas där flere församlingsmedlemmar, än man räknade i hela Kina år 1880. Blott under hösten 1896 anmälde sig 20,000 hedningar som dopkandidater i ett enda distrikt inom denna provins. Sådana siffror tala, och de böra uppmuntra hvarje missionsvän att i tro och tålamod framhärda i arbetet för Gud. Hans ord skall icke återkomma fåfängt.

*

I *Japan* finnas 552 protestantiska missionärer, däraf 269 ogifta kvinnliga, 408 infödda ordinerade pastorer, 486 lekmannapredikanter och 335 bibelkvinnor. De döptas antal uppgår till 55,315, de nattvardsberättigades till 42,900. I Japan finnas 513 församlingar, af hvilka 93 helt och 346 delvis underhålla sig själfva. Där finnas 353 kyrkor och 1,074 söndagsskolor samt 15 prästseminarier med 137 lärjungar. De kristnas årsbidrag utgöra omkring 270,000 kr.

Af de olika evangeliska kyrkorna har den presbyterianska det största antalet anhängare eller omkring 12,000 vuxna medlemmar.

*

I *Ostindien* har den nu afslutade folkräkningen lämnat ett sorgligt bevis på den förfärliga ödeläggelse, som hungern och pesten åstadkommit i detta land på en befolkning af omkring 30 millioner. Många platser ha förlorat ända till $^3/_4$ af sina invånare. Från 1854 till år 1900 anses det, att 29 millioner människor dött blott af hunger i Indien. Den engelska regeringen lär under denna tid ha understödt det hungrande folket med medel, som sammanlagda belöpa sig till omkring 18 tusen millioner kr.

*

Den femte världs-söndagsskolkonferensen kommer att hållas i Rom, Italiens hufvudstad, den 20—23 maj 1907.

*

En Garibaldi — missionär. En sonson till den store frihetshjälten Garibaldi förbereder sig f. n. i England till att blifva missionär, något som kan sägas i hög grad stå i strid med släktens traditioner. Den blifvande missionärens far har också inför tidningen London Standards korrespondent i Rom förklarat, att han blott tvekande gifvit efter för sin engelska hustrus bön, att sonen måtte få sin önskan uppfylld att bli missionär.

Sonens missionärsutbildning bekostas af engelska vänner.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen:

För att missionen fått fast fot i *Nienchi* (sid. 22).

För gatukapellet i *Hancheng* (sid. 23).

För den villighet att lyssna till evangelium, som visar sig bland den förr så fientliga befolkningen i *Honan Fu*.

För de uppmuntringar, O. Beinhoff haft under sin resa (sid. 24).

För att *Emma Andersson* fått återvända till Kina.

För att systrarna Gustafsson och Ahlman lyckligt nått målet för sin långa resa (sid. 24).

Böneämnen:

Att Herren på de ofvannämnda platserna må få frälsa många själar.

Att vår syster Emma Andersson må blifva ytterligare stärkt och till en rik välsignelse, då hon nu på nytt inträder i arbetet.

Att de nyutkomna systrarna må få den nåd och kraft, som behöfvas för inlärandet af språket.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 FEBRUARI 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

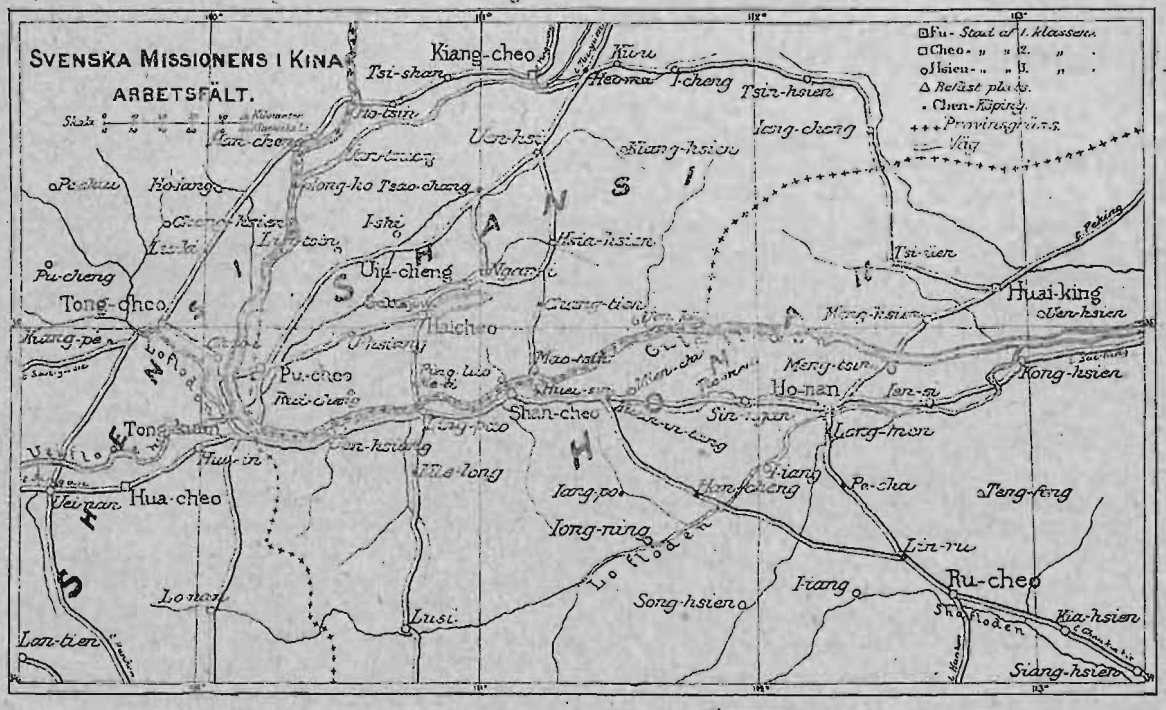

Innehåll:

Evangelium – Guds kraft. — De nuvarande världsförhållandena och missionen. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Från hemarbetet. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Evangelium — Guds kraft.

Af *T. Lindhagen.* *

»Jag skämmes icke vid evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för hvar och en, som tror, för juden först, så ock för greken.» Rom. 1: 16.

Det är i synnerhet i denna stund ganska naturligt, att jag tänker på ett litet mellanhafvande mellan den för några månader sedan i hvilan ingångne Hudson Taylor och en af judemissionens främste representanter, pastor Wilkinson i Mildmaymissionen i London. Det var ett nyår, jag vet icke för huru länge sedan, som Hudson Taylor, då på Kinas mark, sände en anvisning på ett belopp för judemissionen till pastor Wilkinson, som sedan gammalt var hans personlige vän, och lät den lilla summan åtföljas af endast de tre orden: »*För juden först.*» Pastor Wilkinson svarade med en anvisning på ett belopp för Kinamissionen och skref endast de fyra orden: »*Så ock för greken*».

Jag vill icke vidare ingå på det för judemissionen betydelsefulla i just ett sådant uttalande från en af hednamissionens allra främste representanter under senare tider. Jag vill endast påpeka det glädjande förhållandet, att judemissionen och hednamissionen på det sättet skänkt hvarandra ett ömsesidigt erkännande. Det är godt, när det icke mellan olika missionsgrenar finnes någon rivalitet, när de kunna icke blott ömsesidigt glädjas åt hvarandras verk såsom ett Herrens verk, utan också, då Herren särskildt tvingar därtill, stödja hvarandra.

Nu skola vi emellertid denna stund särskildt tänka på *hedningarna* och därvid närmast på *kineserna*. Då läsa vi här, att *evangelium är Guds kraft till frälsning* för hedningarna, för kineserna. Och hvad är det, som hedningarna framför allt annat behöfva? Utan tvifvel *frälsning*. Det är mycket annat från västern, som under senare tider skänkts åt de östra folken, och vi se t. ex., huru det japanska folket med en förunderlig snabbhet och begåfning tillägnat sig mycket af hvad de haft att hämta västerifrån. Japan har ju därigenom trädt fram nästan såsom en ny stormakt och delvis också redan blifvit af europeiska stormakter erkänd såsom sådan. Men det är icke det, som djupast och innerst vare sig japaner eller kineser behöfva, utan det är *frälsning från synden* och hvad synden har med sig: fridlöshet och bundenhet.

Om vi tänka endast på syndens skuld, huru kan icke den trycka och göra hjärtat fridlöst! Äfven den hedniske kinesen har *något* skuldmedvetande. Hvarje människa har ett samvete, och i någon mån känner hon, såvidt hon icke gör onaturligt våld på sig själf, att hon behöfver försoning. Hednafolken hafva ju på många sätt gifvit uttryck för detta behof. Skuldmedvetandet kan visserligen icke vara så vaket och djupt hos hedningarne. Det är i sanning först under evangelii inflytande, som man verkligen rätt kan känna sin skuld. Ja, djupast sedt, är det endast i gemenskap med Kristus, som skuldmedvetandet blir i sanning djupt. Det var i gemenskap med Kristus, som Paulus kom till bekännelsen: »Jag är den förnämligaste bland syndare». Men äfven om skuldmedvetandet hos hedningen icke är så djupt och vaket, är det alldeles visst, att det *kan* väckas. Kanske kan det mången gång väckas lättare där än hos mången, som har det kristna namnet. Synden räknas ofta hos oss blott som en bagatell, och mången har helt visst därigenom fått sitt skuldmedvetande, så att säga, begrafvet. Och att det icke är lätt att väcka det, vet hvar och en, som i det syftet har något att göra med denna tidens människor. Hos hedningen torde väl icke skuldmedvetandet hafva blifvit så med våld undanträngdt. Det torde åtminstone finnas rätt stora möjligheter att få det att vakna.

Hvad är det då, som skall *möta* detta skuldmedvetande såsom ett budskap om förlossning och frid? Ingenting annat än *evangelium*. Evangelium är Guds kraft till frälsning. Det pekar på en Frälsare, på Guds Son själf, som tog på sig vår skuldbörda och fastnaglade vårt skuldebref vid korset. Det erbjuder frälsning från syndaskulden, förlåtelse och frid utan penningar och för intet, så att hvar och en genom tron kan taga emot det och så blifva rik från att hafva varit fattig, full af frid ifrån att hafva varit fridlös och det i ett enda ögonblick.

Men synden är icke blott *skuld* utan också en *makt* öfver hjärta och lif. Och visst är synden just i det stycket stark ute i Kina. Tänk t. ex. på en sådan last som opierökningen! Om du har läst »Pastor Hsi» och därigenom fått blicka in i det verkliga lifvet i Kina, har du fått se, att det är starka band, som binda. Och nog finnes det väl också där ute bland hedningarna kamp för att komma loss, för att blifva fri, liksom fallet är bland oss. Men vi veta, att det blir en resultatlös kamp, när icke *Kristus* kommer med såsom Förlossaren och Frälsaren. Åtminstone kan icke segern eller frigörelsen blifva bestående, blifva verkligt djup utan Kristus. Detta framgår äfven af Pastor Hsis lefnadsteckning. Man ser där, att det kan blifva frigörelse från opielasten hos en del kineser, när de komma under kristligt inflytande, utan att de själfva blifvit förda till en personlig tro på Kristus. Ett bestående verk blir det dock icke, med mindre lastens träl kommer till trosgemenskap med Herren Kristus. Då först blir det verklig förlossning.

Således, det är evangelium, som har frälsning med sig för de i synden bundna. Det är evangelium, som är Guds kraft. Skulle vi då icke fullfölja arbetet att så rikt som möjligt sända evangelium till hedningarne, så att allt flere under syndens skuld och makt bundna själar måtte komma till frid och frigörelse? Jo, förvisso, i synnerhet som evangelium är den *enda* kraft, som Gud satt in i världen till verklig frälsning från synden.

Vi veta emellertid, att evangelium i dess ursprungliga gestalt i vår tid af många varder motsagdt. Man utblottar ordet på dess ursprungliga, fulla innehåll, och därmed har man liksom sagt:

* Föredrag vid försäljningen för Kinamissionen d. 12 dec. 1905.

»Evangelium duger icke, såsom det står, såsom det är skrifvet, det måste klädas om i andra former. Då kan det blifva en insats i den moderna världen, då först kan det blifva människor en hjälp.» Ja, man säger så, och man gör därefter. Och den skara, som gör på det sättet, blir allt större. Vi kunna ju icke hemlighålla det för oss. Äfven sådana, som förut ville taga ordet, såsom det står, börja gripas af den nya anden och förvanska evangelium. Men då *är* det intet evangelium. Evangelium, sådant det står här, i denna bok, är ett gladt och godt budskap om frälsning för syndare, just därför att det å ena sidan framställer oss själfva i vår djupa fattigdom, vår synd och svaghet, vår brist och hjälplöshet, å andra sidan målar Herren, sådan han i outsäglig nåd tager hand om oss för att upprätta oss ifrån grunden. I *detta* evangelium är intet bedrägeri. Det hviskar icke till oss om en frälsning, som i själfva verket aldrig kommer till stånd, frälsningen genom egen kraft. Det tager oss, där vi stå, för att i sanning sätta våra fötter på säker mark.

Genom de nya strömningarna ibland oss kunna vi emellertid, äfven om vi stå på trons mark, taga intryck. Vårt förtroende för Guds ord kan försvagas, så att vi icke framgent, såsom förut, våga lita på dess kraft. O, må vi icke hvarken på denna punkt eller någon annan gifva efter för de själafiendens många bedrägerier, som just i våra dagar äro på färde, utan vara stilla vid det gamla och alltfort tro på evangelii kraft till att frälsa dem, som i tron omfatta det. Vi hafva själfva på våra hjärtan erfarit, att intet annat duger. Det har kanske varit en tid, då man sökt hviska äfven till oss: »Frälsningen är inom dig själf», såsom Tolstoy har satt till motto på en af sina böcker. Vi trodde det till en tid; vi sökte draga upp något inom oss själfva, som skulle blifva en härlig Herrens plantering. Men det blef icke mycket af. Om vi allvarligt kämpade för att komma fram på den vägen, blefvo vi alltmer öfvertygade om vår synd, vår brist och bundenhet, öfvertygade om, att här hjälper intet annat än *Kristus,* och Kristus, just sådan han är för oss teckнad i den heliga skrift, Kristus, oss af Gud gifven till rättfärdighet, till helgelse och förlossning, Kristus, den korsfäste, den uppståndne, den himlafarne, Kristus på Guds högra sida, Kristus, sådan han nu framställer sig i Guds åsyn och manar godt för oss och har sina händer välsignande utsträckta öfver oss. Och hafva vi själfva gjort sådana erfarenheter, må vi då göra mer, än hvad vi gjort, för att sända ut evangelium bland hednaskarorna, att också de måtte blifva frälsta! Det är ändock det bästa, våra missionärer hafva med sig, när de gå ut. Evangelium är Guds kraft till frälsning.

Men det är en kraft för *hvar och en, som tror.* Tron är icke hvar mans. Det få nog äfven våra sändebud i Kina erfara, ja, att otron snarare är det, som af naturen ligger oss allra närmast. Därför finnes det så mycket motstånd mot sanningens ord, när det förkunnas och sprides. Men om tron än icke är hvar mans, så kommer den å andra sidan af predikan, af hörandet. Därför få vi icke låta af att predika och sprida detta evangelium. Det har i sig en sådan gudomlig kraft, att där det finnes människor, som äro af sanningen och icke tillsluta sina hjärtan för budskapet, så verkar det tro och tillit och mottages med tacksägelse. Det finna vi ju här, och det besannar sig öfverallt i världen.

Må vi därför särskildt bedja för våra vittnen, »att Herrens ord må hafva framgång och blifva förhärligadt», att det såsom ett gladt budskap måtte löpa utan hinder, icke blott ut till de olika folken och från den ena folkskaran till den andra, utan så att det smyger sig in i hjärtan och samveten och blir ett lifsutsäde till frälsning. Herrens ord blir förhärligadt, då det blir *mottaget.* Ty det är ett godt, gladt budskaps ära, att det blir mottaget. Då gör man heder åt det. Må vi bedja för våra missionärer, att, hvarthelst de komma för att sprida evangelium eller förkunna evangelium offentligt eller enskildt, ordet må hafva framgång och blifva förhärligadt, därigenom att det varder trodt, och att de själfva blifva frälsta från onda och vanartiga människor, så att de alltfort så obehindradt som möjligt må få verka sin Herres verk!

Men när vi bedja härom, må vi på samma gång bedja, att de såsom kristna och vittnen må blifva uppfyllda med Kristi Ande! Hvarför är detta ord ett så kraftigt ord, att, t. o. m. om du sitter alldeles ensam och läser och beder öfver det, får du känna dess kraft i ditt hjärta, och kan du hämta styrka dag efter dag? Hvarför? Därför att det är ett *andeingifvet* ord, icke ett människoord, utan genom Guds Ande ingifvet. Guds Ande har drifvit och regerat de ursprungliga vittnena. Därför hafva de skrifvit, såsom de skrifvit. Och huru blir väl ordet ännu kraftigt i Jesu lärjungars och lärjunginnors mun, när de enskildt eller offentligt förkunna det? Därigenom att Kristi Ande får uppfylla dem, att Kristi Ande får tala genom dem såsom sina redskap. Så blifva deras ord ord i kraft, ord till frälsning för dem, som tro. Må vi bedja för våra vittnen därute, att de må undfå djup, rik delaktighet i Kristi Andes fullhet, att ordet äfven genom dem måtte få uppenbara sin kraft till frälsning för själarna!

Amen.

De nuvarande världsförhållandena och missionen.

Af professor *Warneck.*

II.

Det vore oriktigt att kalla det nu afslutade rysk-japanska kriget ett religionskrig. Det var ett politiskt krig, en kamp om öfverväldet i Asien. Japan har aldrig betraktat det annorlunda, och då Ryssland vid några tillfällen sökt stämpla det som religionskrig, har det skett med samma politiska hyckleri, som när det förklarade, att

dess krig med Turkiet förts till försvar för den kristna religionen.

Och dock har detta krig fått en stor religiös betydelse isynnerhet för missionen. Af det sakförhållandet, att ett hedniskt folk öfvervunnit en kristen stat, hafva icke blott hedningar utan äfven sådana i själfva kristenheten, hvilka affallit från den kristna tron, i missionsfientligt syfte dragit denna slutsats: »Kulturen är mäktigare än kristendomen. Kulturstater, i den mening Japan redan är det, och Kina är på väg att blifva det, behöfva icke den kristna religionen och således icke heller missionen. De besitta dels i sig själfva, dels i sin förmåga att tillägna sig den kristna kulturen utan kristendomen en kraft, som förmår höja dem till jämnbredd med de kristna nationerna.» Detta är naturligtvis ett felslut, ty 1) är det lika litet något bevis för den kristna religionens värde, om framgången i ett krig ligger på en kristen makts sida, som det är ett bevis emot dess värde, om den icke kristna makten afgår med seger, äfven om religiösa faktorer medverkat så väl till den enes som den andres nederlag, ja, äfven om detta skulle hafva stora religionshistoriska följder med sig, och 2) kan det besegrade Ryssland knappast tagas som exempel på biblisk kristendom. Man kan ej annat än gifva den japan rätt, hvilken inför en stor församling i New York förklarade, att, om man nödvändigt ville hafva kriget till ett religionskrig, så måste man beteckna det som ett krig mellan en halfhednisk kristendom och en kristianiserad hedendom. *Japans seger var en dom öfver Ryssland, ej öfver kristendomen.* Om missionen är nödvändig eller öfverflödig, säger den oss intet. Vi måste dock vara beredda på att man kommer att göra bruk af det ofvan omtalade felslutet i kampen mot missionen bland de hedniska kulturfolken, alldeles såsom man anfört hereroupproret såsom ett bevis på att missionen icke är till någon nytta bland naturfolken.

Detta krigs stora betydelse för missionen sammanhänger med det nya världsläge, som blifvit en följd af dess utgång.

Seger för Ryssland skulle knappast hafva medfört något gagn för kulturen, och helt säkert skulle ryssarne från de områden, som kommit under deras välde, hafva utestängt all verksamhet, som ej utgått från den ryska ortodoxa kyrkan. Man kan t. o. m. sätta i fråga, om Ryssland i någon större utsträckning skulle hafva bedrifvit mission. Men äfven om så hade varit fallet, skulle det hafva skett helt mekaniskt, och resultatet hade blott blifvit en yttre skenkristendom. Någon apologi för kristendomen hade en så beskaffad mission helt visst icke blifvit. Men det är öfverflödigt att vidare framställa några reflexioner häröfver, då ju Ryssland icke har afgått med segern.

I stället för att blifva en missionerande makt bland de ostasiatiska folken kommer kanske Ryssland själft att blifva föremål för ett verksamt evangelisationsarbete, vi säga kanske, ty man har ännu ingen garanti för att evangelium efter ordningens återställande i landet skall få fritt lopp. Krigets utgång har dock helt oväntadt öppnat utsikter till möjlighet af en kyrkoreformation och en evangelisk mission i Ryssland. En evangelisk rörelse finnes ju ock redan i landet i trots af motstånd och förföljelse från statskyrkans sida. Denna rörelse har utvecklat sig sundast inom stundisternas församlingar, men äfven de gammalryska sekterna, hvilka räkna miljontals anhängare, äro mottagliga för denna evangeliska rörelse. Om stundisterna kan man i de flesta fall säga, att de äro en hjord utan herde, och de senare löpa ofta fara att falla i öfverspända svärmerier, excentrisk mysticism och öfverandlig askes. Alla äro de därför i stort behof af evangelii klara ljus och af sådana lärare, som kunna undervisa dem i den sunda läran, på det att de, rotade och grundade i sanningen, må blifva ett salt för sin omgifning. Här har den evangeliska kristenheten fått en ny om icke i egentlig mening missions- dock evangelisationsuppgift, hvilkens lösning kommer att få stor betydelse icke blott för ryssarna själfva utan äfven för de många hednafolk, som stå under det ryska väldet. Det är den tyska orientmissionens förtjänst att hafva fattat detta och att redan hafva börjat lägga hand vid verket. Skänker så Herren reformatorer ur den ryska kyrkan — och det saknas icke evangeliskt sinnade män där —, hvilken välsignelsens frukt skall ej växa fram ur den dubbla hemsökelsen: det olyckliga kriget och det vilda upproret!

Men vi vända åter vår uppmärksamhet mot Ostasien. Genom krigets utgång ställa sig utsikterna för den evangeliska missionen här mycket ljusa. Redan före kriget voro förhållandena långt ifrån ogynnsamma. I Mandschuriet hade den evangeliska missionen efter den svåra kris, den haft att genomgå under boxarupproret, åter börjat stadga sig, och hade trots de stora lidanden, hvilka kriget förorsakat, icke i någon nämnvärd mån blifvit störd i sin verksamhet. I Korea befann den sig t. o. m. i öfverraskande tillväxt. Då nu dessa länder under Japans öfverhöghet åtnjuta samma religionsfrihet som Japan, och det kraftiga understödet från missionärernas sida under krigsnöden stärkt befolkningens förtroende för dessa deras välgörare och beskyddare, bör man, utan att behöfva hängifva sig åt några optimistiska drömmerier, kunna vänta ett stort framåtskridande på dessa fält.

I Kina hade omedelbart efter boxarupproret dörrarna börjat öppna sig för missionen i en förut ej anad utsträckning. Kinesernas växande begär efter västerländskt vetande har bidragit att hålla dessa dörrar öppna och äfven gifvit nya impulser isynnerhet åt skolverksamheten. Församlingsmedlemmarnes antal har också betydligt ökats. För närvarande har missionen i Kina fått ett sådant uppsving, att man aldrig sett dess motstycke. Man måste dock vakta sig för alltför sangviniska förhoppningar. Detta uppsving har nämligen i endast en ytterst ringa grad sin grund i någon egentligen religiös väckelse. Såsom redan framhållits, är det väsentligen det alltmer växande behofvet af reformer, som fört det uppvaknande Kina till denna punkt. Japanerna hälsas af kineserna mer välkomna såsom lärare än européerna, mot hvilka det gamla hatet ännu ej är utsläckt, såsom man kan finna af de upphetsande skrifter, som spridas, och af de upprepade upplopp, ja, t. o. m. mord, som förekomma. Men huru nyktert och försiktigt vi än betrakta framtidsutsikterna i Kina, kunna vi säga, att där för närvarande gifves ett rikt tillfälle till missionsverksamhet, hvilket vi med ansträngande af alla krafter måste taga vara på.

Japan är dock på grund af det stora inflytande, det utöfvar, en ännu viktigare missionsmark än Kina. Ligger det icke nära till hands att tänka, att Japans folk till följd af sin närvarande ställning är kalladt att blifva det missionerande folket i Kina? Visserligen äro de kristna i Japan ännu få till antalet, men ibland dem finnas många

handlingskraftiga män, nog upplysta att förstå, att Gud gifvit dem en missionsuppgift för Kina, och hafva de hittills ej blifvit fullt medvetna därom, tillhör det då ej oss att påvisa detta för dem? De indirekta verkningarna af missionen gå i Japan vida utöfver de direkta, hvilka statistiken meddelar. Den kristna åskådningen utöfvar stort inflytande på ännu hedniska japaner, t. o. m. större än de själfva äro medvetna om. Det är isynnerhet kristendomens etiska sanningar, som vunnit erkännande af de mer allvarligt sinnade ibland dem. Redan före kriget hade missionsverksamheten stor framgång, och under själfva kriget gjorde de kristna soldaternas tapperhet och missionärernas mångsidiga verksamhet icke blott slut på den gamla tron, att kristendom och fosterlandskärlek icke läte sig förenas, utan väckte äfven nya varma sympatier till lif, ja, öppnade många hjärtan för evangelium. Kan man ej tänka sig, att bland de tusentals japaner, som för närvarande äro verksamma som lärare i Kina, äfven skola finnas sådana, som äro kristna, eller som åtminstone rönt inflytande af kristendomen, och hvilka därför kunna främja missionens intressen, samt vidare, att många af de tusentals kineser, hvilka nu vistas i Japan för att få sin vetenskapliga utbildning, skola återvända till sitt fädernesland djupt berörda af den kristna sanningen? Japan är således af den största betydelse både såsom föremål för missionsverksamheten och ett blifvande missionerande land. Där behöfver missionen mer än på något annat ställe förstärkning isynnerhet af män, hvilkas kristliga karaktär och vetenskapliga bildning sätta dem i stånd att vara ledare, och hvilka kunna uppfostra i den apostoliska tron fast grundade japaner såväl till föreståndare för församlingarna i hemlandet som till missionärer för Kina. Att skaffa sådana ledare tillhör ju, sådant läget nu är, förnämligast missionssällskapen i England och Amerika, ty i deras händer ligger nästan all missionsverksamhet i Japan, liksom också den politiska situationen är dem synnerligen gunstig.

Brefafdelningen

Hancheng den 18 nov. 1905.

Älskade missionsvänner!

Som jag helt nyligen haft glädjen att göra en veckas besök i Ho-iang, vill jag sända eder en hälsning därifrån.

Ho-iang är, som I nog alla veten, S. M. K:s sist öppnade station. Sedan systrarna Bengtsson och Ramsten lämnat platsen, har den emellertid icke varit besatt af utländingar. Herren skall i sin tid visserligen förse med arbetare, ehuru det för närvarande ser mörkt ut. Då jag en dag talade med bibelkvinnan där om saken, bad hon mig skrifva till »Västerlandet» och hälsa de troende med frid samt säga, att de i Kina behöfde många flera lärare och lärarinnor. Och så talade hon om behofven på de platser, hon kände till, nämligen Ho-iang och Hancheng. Tvenne lärarinnor behöfdes på hvardera platsen för att undervisa kvinnorna. De bedja mycket, våra kära kvinnor härute, om nya arbetare i stället för dem, som detta år lämnat oss. Hvem månne Herren skall få sända såsom svar på dessa böner? Hvem skall hörsamma kallelsen?

Vår kära syster Sigrid Bengtsson är mycket saknad af kineserna både här och i Ho-iang. De tala ständigt med saknad — ja, en del med tårar — om att ej få återse henne. Bibelkvinnan i Hancheng sade mig en dag, att aldrig såg hon fröken Bengtssons ansikte sorgset eller nedslaget. Kineserna äro människokännare, och de togo ej fel, då de kände, att hennes hjärta var rikt på kärlek till dem. Hon har fått så ett frö, som skall bära frukt till evinnerligt lif.

Förstlingsfrukten från Ho-iang, 3 män och 2 kvinnor (af dessa äro ett par man och hustru), döptes vid stormötet i Hancheng i september. En af dessa var husvärden i Ho-iang, läraren Chiang. I ett bref till »S. L.» förra året bad fröken Ramsten särskildt om förbön för honom. Han var då systrarnas privatlärare. Viljen I nu, kära missionsvänner, tacka Herren för bönhörelse samt ytterligare bedja, att han må blifva stadfäst i Kristus och till välsignelse för sin familj?

När jag var i Ho-iang, kommo de andra två nydöpta männen samt en »sökare» hem från en 5 dagars predikotur ute på landsbygden, hvilken de företagit på eget initiativ. Är det ej stort, att de söka meddela åt andra, hvad de själfva undfått?

En dag reste bibelkvinnan och jag ut till en af dessa mäns hem, 30 li från Ho-iang. Uang, så är mannens namn, är gårdfarihandlande. Han hörde det glada budskapet första gången för två år sedan i Tai-üen-fu. Medan han var där, blef han sjuk, sökte flera kinesiska läkare och fick gifva ut mycket penningar, dock utan resultat. Så vände han sig till slut till den engelske läkaren, dr Edwards, och fick af honom 10 piller för 100 kash. Efter att hafva tagit in 6 af dessa, var mannen frisk. Nu började han fundera och resonnera med sig själf och kom till den slutsatsen, att, när utländingarnas medicin var så bra och så billig, måste också deras lära vara god. Så gick han och hörde och trodde. När han sedan åter kom hem till sin by, gällde det att göra offentlig bekännelse och ej längre gifva skatt till tempel och teatrar. Detta var mycket påkostande, men så tog han mod till sig en dag och sade ut sina tankar vid ett bysammanträde. Herren hjälpte, så att detta ej alls väckte något motstånd. I stället svarade en man, ur hopen, att »trodde man ej, att det var till nytta, var det ju ej skäl i att offra penningar därpå». Från byfolkets sida tycktes Uang således ej få lida. Hans gamla mor däremot var mycket fientlig och gjorde allt för att hindra honom att besöka söndagsmötena i Ho-iang. Hon till och med misshandlade hans unga hustru för att på så sätt få honom att stanna hemma. Kom så fröken Bengtsson en dag ut till dem. Gumman var emellertid då så förskräckt för utländingar, att hon ej vågade vara hemma utan gick sin väg.

Som svar på mycken bön hafva dock alla fördomar fallit, och gumman är nu glad, när utländingarna komma. Att morgon- och aftonandakt skall hållas i hemmet vill hon nödvändigt; själf har hon ock börjat lära sig sånger utantill. Hon tyckes verkligen vara intresserad, och det ser ut, som hade Herren fått börja ett verk i hennes hjärta.

Hvad mig själf angår, är jag, Herren vare lof, kry och gläder mig att i någon mån kunna börja hjälpa till i det direkta arbetet. Jag har nu varit här i Hancheng i 2 mån. och kommer att stanna ännu en tid, eller så länge Herren behöfver mig här. Det känns att förlora 6 systrar på ett år, först de 3, som öfvergått till C. I. M., och sedan de 3, som rest hem för att hvila — de båda norska systrarna och fröken Lagergren. Vårt hopp är, att de *alla* 3 må kunna komma tillbäka och nya med dem, så att vi ej allt fort såsom nu behöfva »gräfva en grop för att fylla en annan».

Våra ögon se till Herren, han skall förvisso hjälpa.

Eder i Mästarens tjänst för Kinas kvinnor
Ida Andersson.

* * *

Tunkwan d. 7 dec. 1905.

Kära missionsvänner!

I början af november beredde Herren tillfälle för mig att åter få besöka Siao-i och samla kvinnorna där till 14 dagars bibelstudium. Från Huachow kunde ej mer än 2 komma, men med dem, som bo på platsen, och min bibelkvinna voro vi på middagsmötena 14 personer. Vi voro samlade från $^1/_2$ 12 till 2, då alla voro lediga och kunde vara med. Den öfriga tiden användes till läx- och innanläsning. Vi gingo igenom Jesu lif från hans människoblifvande till och med frestelserna i öknen, få väl fortsätta nästa gång. Vid aftonbönen voro skolgossarna och de troende männen också med. Herren välsignade oss omkring ordet på ett förnimbart sätt. Visst kan det vara mindre behagligt för ens yttre människa att sitta en tid i rök och aska, men man känner sig rikligen lönad, när man ser, hur själar börja lära känna Herren. Med kärlek och bäfvan bevakar man dessa nyomvändas steg. Godt emellertid att deras bevarande och tillväxande i kraft ej ligger på vårt ansvar! Dock är det nåd att få vara med och liksom hålla dem vid handen. En stor glädje var det att se, huru flera af dem, som voro med på kursen i våras, blifvit förändrade i sätt och tal. Guds ord har i sanning en omskapande kraft äfven på de okunniga.

En färgarefru, Hau, från en annan by, uppmuntrade oss riktigt genom att berätta om sina erfarenheter, sedan hon kom till tro på Gud. Hon har tagit af sitt fotbandage och går hvarje söndag $^1/_2$ mil fram och åter till gudstjänsten i Siao-i. I början pekade grannarna finger åt hennes fötter och kallade henne »den falska utländingen». Hon brukade då stanna och med några vänliga ord be dem komma och se på hennes skor och fötter, och nu är det många, som taga henne i försvar, om hon blir klandrad. Mannen blef döpt vid höstmötet i Tongchow, och hon kommer snart efter. Genom deras trogna vittnesbörd häfva flera blifvit intresserade i evangelium. De ha en liten rar gosse i skolan i Siao-i. Hoppas Gud skall få mycken ära genom den familjen.

Barberaren Iang är ock en trogen Herrens lärjunge. Han har två butiker i Siao-i men stänger båda, när söndagen kommer. Förmiddagen besökes gudstjänsten, och på e. m. tager han dem af sina biträden, som vilja det, med sig till gosskolan, där de läsa Bibeln. På så sätt hafva de läst igenom Psaltaren och Esaias bok. Den senare innehåller en mängd mindre vanliga skriftecken, så att när de grundligt läst igenom den, hafva de kommit ett godt stycke fram i läskonsten. Fru Iang är af samma sinne som mannen. Gud har hjälpt henne mycket detta år. Prisen med oss Herren, som gör under bland folken! Mitt ord från Herren i dag är Luk. 3: 21: »Då Jesus bad, öppnades himmelen». Hur är det månne, när *vi* bedja?

Innerlig hälsning till kommittéerna.

Eder i Herren
Anna Eriksson.

* * *

Yuncheng d. 4 dec. 1905.

Kära vänner!

Ledda af den trogna Fadershanden ha vi nu lyckligt nått ända hit och gjort vårt inträde bland våra kära syskon häruppe. Vi ankommo den 1 d:s och blefvo så hjärtligt mottagna, att vi strax kände oss hemma.

När vi se tillbaka på de 10 veckor, som flytt, sedan vi lämnade fosterjorden, äro vi stämda att af hjärtat säga: »Godhet allenast och nåd hafva ledsagat oss», och det ej endast under resan öfver kontinenten och hafvet till Shanghai utan äfven genom landet hit upp, en resa, som endast tog oss 19 dagar, däraf mellan 9 och 10 i kärror.

Hvilken glädje det var att komma ett stycke uppåt landet, att allt emellanåt passera en missionsstation och där få en hvilostund bland vännerna! Skönt att byta ut de kinesiska värdshusen mot ett sådant hem! I Honanfu mötte oss de första af vår lilla syskonring, och såväl där som i Sinan och Nien-chi blefvo vi mycket hjärtligt mottagna.

Nu ligger resan bakom oss såsom en skön erfarenhet af Guds godhet och hjälp, manande oss att fullare än hittills sätta allt vårt hopp till en så trofast Fader och ledsagare.

I går hade vi en mycket skön söndag, då vi för första gången fingo deltaga i Herrens måltid tillsammans med våra kinesiska syskon, hvilkas språk vi ej förstå, men med hvilka vi dock äro ett i Jesus.

Fröken Ahlman fortsätter om några dagar till Hancheng för att vara där en tid. Mitt hem blir här till nyåret, då jag, vill Gud, flyttar till syskonen Bölling.

Med innerliga fridshälsningar från fröken Ahlman och mig.

Eder i Jesus lyckliga
Judit Gustafsson.

Axplock från fältet.

Följande utdrag ur ett enskildt bref från Sigrid Engström tro vi skall mycket glädja S. L:s läsare. Liksom hennes förra bref är äfven detta från Kuang-Keo. Vår syster skrifver:

»Jag är f. n. på en alldeles ny plats i vårt distrikt, där ingen utländsk kvinna förr varit. Folket bor i jordgrottor, så man tycker sig vara i en ödemark bland de

vilda, höga bergen och helt nära Gula flodens rasande, dånande böljor. Men sätter jag mig på en sten och börjar spela en sång på mitt gamla utslitna handklavér, så komma de inom några få minuter i tiotal ned för de branta bergstigarna och ut ur sina jordhålor för att lyssna till sångens toner. Snart har jag ett auditorium på 50—60 personer, på sina ställen mycket flere. Det är en underbar känsla af glädje och djup frid, som fyller mitt hjärta, då jag får sitta så där och tala om Jesu kärlek och korsets hemlighet för hjärtan, som aldrig anat, att en sådan Frälsare skulle möta dem på deras dystra stig genom lifvet till en mörk, okänd evighet. De lyssna, de törsta, de fråga, som jag aldrig sett dem göra någonstädes förut. Här synes läskunnigheten vara mycket större än i Sinan Hsien. Bland lärarekåren har jag 6—7 män, som med djupt allvar forska i läran. En af dem sade häromdagen: »Jag vill förkunna denna lära i min by.» Därpå tillade han helt eftertänksamt: »I början är det nog lätt, men sedan blir det svårt.»

I den by, där jag bor, är en lärare, som kommer hit och får den ena boken efter den andra och studerar. Han har nu läst igenom både Markus och Johannes evangelium förutom många mindre och större traktater. Han sprider sedan sina böcker till lärare i andra byar, så när jag kommer, säga de: »Den boken har jag redan läst, den har Ly i er by lånat mig.» Det är, som om en mäktig Andens vindfläkt blåste öfver denna plats. Gossarne i dessa lärares skolor komma till mig på sina fritider och lära sig sånger och bedja om böcker, som de kunna förstå att läsa. Själf känner jag mig som buren af en mäktig kraft. Det är, som om en strömfåra från Wales letat sig ut hit. Jesus kännes så underbart nära, och jag känner mig icke alls ensam, trots det att jag nu är 4 sv. mil från Maria och 5 från Honanfu.

Pris ske Gud för sådana tider af lifsflodens bölja! Man tycker, att nästa våg skall föra en direkt in till den hvita tronen i härlighetens rike.

För öfrigt har jag aldrig i det lekamliga så närmat mig det kinesiska lefnadssättet som nu. Men, i allt detta öfvervinna vi *rikligen* genom honom, som älskar oss!»

Broder *Andrew Ericsson* skrifver i medlet af nov.:

Under Axel Hahnes frånvaro har jag varit bunden vid stationen och endast kunnat göra en och annan resa ut till byarna. Men nu hoppas jag, vill Gud, att efter vårt nyår få resa till utstationerna på längre besök. Min plan är att ligga en à två månader på hvarje utstation. Det är så kärt att få lefva ibland våra troende kineser, och därför äro vi ju också här ute i Kina, att vi skola lefva för Herren och våra älskade kinesiska trossyskon. Själflifvet lämnar oss icke, då vi lämna hemlandet. »Jaget» vill ock vara med på missionsfältet och nästla in sig både här och där. Men, Herren vare tack, hans Helige Ande kan och vill ock uppenbara för oss, hvad som är af trä, hö eller strå i vårt arbete, och han vill och kan ock gifva oss nåd att bygga med »guld, silfver och dyrbara stenar. Guds Helige Ande vill och kan nita vårt 'jag' vid korset och kröna Jesus allena till Herre i vårt lif och vårt arbete. Därtill förhjälpe han oss alla!

Från hemarbetet.

Missionär Erik Folke är f. n. ute på en missionsresa i Dalarna. Han har haft möten i Korsnäs, Falun, Borlänge, Gagnef och Säter samt skall ytterligare besöka Hedemora, Folkärna, Norberg och Sala.

Må de kära missionsvännerna bedja Gud om rik välsignelse öfver vår broders vittnesbörd.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari månad 1906.

N:o.		Kr.	Ö.	Kr.	Ö
1.	Nässjö mfg gm J. L. L.	50:	—		
2.	Tackoffer, E. S.	5:	—		
3.	Sparbössemedel gm A. G., Tofteryd, Skillingaryd	100:	—		
4.	J. H., Skepsta	35:	25		
5.	K. G. M.	10:	—		
6.	Rogla Kvinnofören. till kvinnliga arbetare	75:	—		
7.	Törnevalla mfg gm A. N.	25:	—		
8.	Syfören. i Simtuna gm A. H.	90:	—		
9.	Missionsvänner i Höganäs Öfre gm S. A.	35:	—		
10.	H. G., Bölaryd, gm K. B.	1:	32		
12.	L. M., Tenhult	50:	—		
13.	Boda mfg gm J. P., Ofvanmyra	21:	50		
14.	Från Tranås med omnejd: ur missionsaskar, gm K. B.	169:	40		
15.	A. F. V., Gransbo, gm d:o	5:	—		
16.	B. H. M., Mockfjerd	125:	—		
17.	T. S., Johannesberg, Mariestad	3:	83		
20.	Evangeliska mfg i Betelkyrkan, Malmö	303:	12		
21.	H. R.	200:	—		
22.	Söndagsskolbarn i Malghult gm A. D.	5:	—		
23.	Hemse Kinafören. gm J. P. R., Hemse	70:	—		
24.	J:s sparbössa i Holsby gm P. E. P., Hvetlanda	12:	—		
25.	Onämnd gm d:o	25:	—		
26.	S. gm d:o	3:	—		
27.	Sparbössemedel fr. Hvetlanda gm d:o	34:	—		
28.	K. B. med fru	200:	—		
29.	R. gm d:o	10:	—		
30.	E. J. & H. J., Ödeshög	67:	50		
31.	Sparbössemedel fr. K. S., Arvika	5:	—		
32.	H. S., Hedemora,	25:	—		
33.	H. J. gm C. L., Mullsjö	10:	—		
34.	J. af S., Venersborg	50:	—		
35.	A. B., Källunge	15:	—		
36.	A. L—m gm J. W. H.	5:	—		
37.	Af en missionsvän i Lödemp gm F. M.	5:	—		
38.	Allvadskvarns sparbössa gm d:o	3:	50		
39.	Ingelstorps ungdomsfören. gm d:o	11:	50		
40.	S. A. gm G. H., Ödeshög	4:	—		
41.	Böneryds arbetsfören. gm d:o	66:	—		
42.	3:ne flickor i Vistorp gm E. B., Kettilstorp	45:	—		
43.	C. W. C., Töreboda	5:	—		
44.	En syfören. i V. Tullstadförsaml. gm A. L.	10:	—		
45.	En missionsvän gm d:o	5:	—		
46.	Ljungbergs arbetsfören. gm K. A., Åker	50:	—		
48.	Sparbössemedel den 6 jan. i Stockholm	425:	82		
49.	Andel i sparbössemedel, Björnlunda, gm J. H.	12:	36		
50.	Flisby mfg gm C. W. N.	30:	—		
51.	»Till de heligas behof» gm M. K., Baggetorp	45:	—		
52.	E. F. gm d:o	1:	—		
	Transport kr.	2,560:	10		

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
	Transport kr.	2,560: 10	
53.	Onämnd, Södra Skärstad, gm E. S.	30: —	
54.	K. G. N—s gm d:o	5: —	
55.	Torarps mfg gm J. N.	54: —	
56.	Bankeryds mellersta mfg gm C. B.	74: 60	
57.	J., Bårarp	5: —	
58.	H. V—k.	11: —	
59.	C. O. K., Linköping	20: —	
60.	R:s missionsask	5: 30	
61.	»Tackoffer»	50: —	
62.	Hednakvinnornas vänner i V. Ryd gm A. J. Y.	70: —	
63.	Missionsvänner i Åbyggeby, Hille, Strömsbro	25: —	
64.	Eskekulls mfg gm N. P. Ottosson, Skede	65: —	
65.	Hagg. 2: 9	30: —	
66.	A. S., Östersund	10: —	
67.	Insaml. i Edsbergs kyrka den 6 jan. gm G. W.	22: —	
68.	St. Mölarps Öresfören. gm E. O., Säby	50: —	
69.	B. E.	100: —	
70.	Gm J. C., Styrsö	98: —	
71.	Sparbössemedel o. gåfvor gm H. B., Hofva	47: —	
72.	Ps. 100	20: —	
73.	K. A., Stjärnhof	40: —	
74.	Gm J. N., Kramfors	8: 74	
75.	E. L., Jönköping	2: 60	
77.	Gm E. H.	200: —	
78.	Jungfrufören. i Vernamo	150: —	
79.	Sparbössa från Hakebo mfg gm G. S, Linderås	30: —	
80.	A., Tullebo	3: —	
81.	»16 jan. 1906»	500: —	
82.	F. M., Ställberg	15: —	
83.	Kinne & Vedums mfg gm F. G. D., Götened	31: 88	
84.	E. & M. K., Gbg	50: —	
85.	Sparbössemedel fr. I. F. gm H. R., Malmö	24: 85	
86.	D:o fr. Häggum gm E. J., Skatteg.	26: 52	
87.	V. A., Svaneberg, sparbössemedel	9: 97	
88.	Kollekt i Lugnet gm O. Å., Linghem	2: 50	
89.	L. & H. S:s sparbössa gm d:o	26: 32	
90.	L, Mellskog, gm d:o	2: 50	
91.	I. F., Sthlm	100: —	
92.	Jungfrufören. i Noglarp gm F. B., Lannaskede Brunn	65: —	
93.	Ungdomsfören. i Noglarp gm d:o	15: —	
94.	E. B., Sthlm	10: —	
95.	K. F. U. M:s missionskretsar till E. O. Beinhoffs underh. gm P. W.	599: 86	
96.	Missionshyddans söndagsskola gm E. A.	4: 44	
97.	Mal. 3: 10	13: —	
98.	»Okänd» gm M. T., Mariestad	2: 25	
99.	S. A:s sparbössa gm d:o	9: 25	
100.	E. D:s d:o, gm d:o	17: —	
101.	M. J:s d:o, gm d:o	5: 60	
102.	A. F:s d:o, gm d:o	4: —	
103.	H. E:s d:o, gm d:o	2: —	
104.	Behållning af en fest gm J. Å., Hälland	46: 88	
105.	Sparbössemedel gm d:o	1: 49	
106.	D:o från K. R., Brattland, gm d:o	8: 03	
108.	Systrarna R., Sthlm	25: —	
109.	M. S., d:o	4: —	
110.	G. E.	10: —	
111.	A. F. T., Sthlm	70: —	
112.	Från söndagsskolan i Tutaryd gm E. S.	4: 35	
113.	»Onämnd Jönköpingstrakten» gm d:o	10: —	
114.	L. E., Jönköping, gm d:o	10: —	
115.	H. A., Bankekind, gm d:o	5: —	
116.	Onämnd, sparbössemedel fr. Hvetlanda gm P. E. P.	10: —	
117.	J. O. A., Klämna, Oskarshamn	21: —	
118.	Sparbössemedel från Skellefteå gm A. B.	160: 56	
119.	Otto gm M. L. S, Sthlm	200: —	
	Transport kr.	5,909: 59	
120.	»Hedtorps sparbössa»	26: —	
121.	N. Högmans underhåll gm A. G. B.	300: —	
122.	C. B., Östra Verlinge, Skytts Vemmerlöf	3: —	
123.	M. F., Stubbegård, Skara	7: 25	
124.	Kollekt i Figeholm den 19 nov. 1905 och 21 jan. 1906 gm M. K.	10: 38	
125.	D:o i Fårbo den 21 jan. 1906 gm d:o	7: 49	
126.	Vånga mfg gm A. J. A., Vånga	50: —	
128.	L. U., Sthlm	15: —	
129.	Fjuks mfg gm J. C., Fjuk, Kisa, gm K. B., Tranås	25: —	
130.	Kontant vid syförен.-auktion i Misterhult gm M. K.	46: 60	
131.	Herrens tionde fr. A. J. gm C. L., Mullsjö	10: —	
132.	Virestorps jungfrufören. till N. Högmans och R. Anderssons underh. gm M. J.	50: —	
133.	Sparbössemedel från Umeå gm H. D.	33: —	
134.	Ukna mfg gm V. Ö., Dansvik, Storsjö	25: —	
135.	Gm A. W., Rök, Kollekt i Heda kyrka kr. 13: 20, gåfva 1: 17	14: 37	
136.	Tackoffer för mötet i Blasieholmskyrkan den 27 jan. T. H.	5: —	
137.	Folketorps friförsaml. sparbössemedel till Vesters o. Hahnes underh. gm G. L.	55: 69	
138.	Kollekt vid missionsmötet den 17 sept. till d:o gm d:o	11: —	
140.	Från en missionsvän	100: —	
141.	A. J. P., Torsåker	25: —	
142.	L. P:s tackoffersbössa gm M. T.	27: 65	
143.	A. S:s d:o gm d:o	15: 86	
144.	H. F:s d:o gm d:o	5: 56	
145.	»Ett löfte till min Gud» d. 30 jan. 1906	8: 40	
146.	Onämnd, Bredkärr, gm K. B., Tranås	5: —	
147.	Sparbössemedel fr. Lanna mfg gm A. P. O., Hardemo	30: —	
148.	En försåld ring gm L. F., Sthlm	14: —	
149.	Holsby mfg gm G. H. R., Holsby, Hvetlanda	40: —	6,875: 84

Till särskilda ändamål:

11.	H. & E. till hjälp i evangeliseringsarbetet på Stålhammars station	15: —	
18.	Till skolan i Honan fn af Daggryningen gm K. M. A.	500: —	
19.	Till A. F. för skolan i Ishi	150: —	
47.	Några vänner i Herren till inf. Bibelkvinna gm H. S.	70: —	
76.	A. P. I., Bergsbrunna, fr. ss., Skolfonden	4: 25	
107.	A. H:s minde, Kristiania till inf. bibelkvinna	52: 60	
127.	O. W., Malmö, till inf. evangelist	100: —	
139.	Visby femöresfören. till hjälp i evangelisationsarb. på Stålhammars station	22: —	913: 85
	Summa kr. för jan.		7,789: 69

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men du har gifvit dem som frukta dig ett banér, dit de kunna fly undan bågen. Sela. På det dina älskade må varda räddade, hjälp med din högra hand och bönhör oss!

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.